

Nr. 51

John TEMPLAR

35 ct.
fr. 5.95

Belevenissen van een gentleman-avonturier

PERZISCH AVONTUUR

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal

Alle rechten voorbehouden

Nadruk verboden

In deze serie is nog beperkt verkrijgbaar op aanvraag:

- Nr. 16 – De Overval op de First-State-Bank
- Nr. 17 – Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 – Een Strijd vol verrassingen
- Nr. 19 – Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 – De Rovers van het Himalaya-Gebergte
- Nr. 21 – De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 – Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 – In de Greep van het Kwade
- Nr. 24 – Het Huis in de Mist
- Nr. 25 – De Strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 – Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 – Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 – Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 – De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 – Nacht in San-Remo
- Nr. 31 – De vervloekte Diamant
- Nr. 32 – De Man met de Horrelvoet
- Nr. 33 – De lachende dood
- Nr. 34 – Het geheim van de Pyramide
- Nr. 35 – De Tempel des Doods
- Nr. 36 – Avontuur in Singapore
- Nr. 37 – Het debuut van de Octopus
- Nr. 38 – De Octopus ontmaskerd
- Nr. 39 – Het einde van de Octopus
- Nr. 40 – De terugkeer van Dr. Cheng
- Nr. 41 – De juwelen van Prins Sari
- Nr. 42 – Templar contra „Templar“
- Nr. 43 – Het Vinger Mysterie
- Nr. 44 – De Gouden Baori
- Nr. 45 – De Harem van Yabori
- Nr. 46 – De echo van het oerwoud
- Nr. 47 – De wraak van Dr. Cheng
- Nr. 48 – Het verdwenen lijk
- Nr. 49 – De Moderne Blauwbaard
- Nr. 50 – Leven en dood in Algiers
- Nr. 51 – Perzisch Avontuur

In voorbereiding:

- Nr. 52 – De ramp van de „Indor“

Abonnementsprijs (bij vooruitbetaling per giro of postwissel) bedraagt voor Nederland per half jaar 12 nummers) f 4.- ; per jaar f 7.75 (24 nummers)

Voor België zijn deze prijzen respectievelijk 65 franc en 125 frank.

Perzisch Avontuur

HOOFDSTUK I.

Waarom Templar bereid was zijn verblijf in Teheran nog met enkele dagen te verlengen en in de koffer van een ander vuil wasgoed aantreft.

De Perzische hoofdstad lag in diepe rust, althans het allergrootste gedeelte van de bevolking van die stad. De hemel spreidde zich als een enorme, zwartfluwelen en met millioenen sterren bezaaide koepel uit, boven de donkere schaduwen van oude krotten, moderne, in Amerikaanse stijl opgetrokken woningen en gebouwen, moskeeën en minarets. Teheran ademde rustig onder de maanloze nacht, die zwoel en drukkend was.

De smalle stegen, waar overdag geen straatje zonlicht en des nachts geen glimpje maanlicht binnendringt, lagen verlaten in het oude stads-gedeelte, evenals trouwens de brede winkelstraten, boulevards en ruime pleinen. Hier en daar patrouilleerde een dienstdoende agent in zijn witte uniform met gouden distinctieven. Een paar aangeschoten Amerikaanse soldaten liepen arm in arm van het ene trottoir naar het andere, op zoek naar hun hotel, dat opgeslokt scheen te zijn in een nevel van whiskey- en sigarettendampen. Ze zongen een liedje, dat verdacht veel leek op het bekende „Home, home on the range”. Misschien voelden zij zich ook pas thuis op hun range, ergens in Kentucky of in Maryland. . . .

Er liep een jonge vrouw, een kind misschien nog, die de G.I.'s met een verlokkelijke stem aansprak en hen probeerde mee te tronen door lieve woordjes en zinverwekkende gebaren, die duidelijker spraken dan woorden. De yankees bleven staan, probeerden dit althans door elkander stevig vast te houden, en spanden zich in het gekir van het meisje te verstaan. Ja, zelfs Teheran kent zijn straatmadeliefjes, of heeft deze stad er misschien aanzienlijk meer dan welke andere stad ter wereld? Wie zal het

zeggen? En wat doet het er eigenlijk toe?

Het kind had geen succes. De Amerikaanse soldaten vervolgden hun weg en het meisje verdween in de schaduw van een groot gebouw, zoekend naar een andere prooi, die meer behoefte had aan liefde, zij het dan ook, dat ze met klinkende munt betaald moest worden. . . .

In het centrum van de stad, waar zich de theaters en nachtgelegenheden bevonden, was het stadsbeeld iets anders. Er reden taxi's en particuliere wagens, glimmende Amerikaanse limousines en oude Franse brikkes. Er liepen mensen op straat, door kieren vielen lichtstralen naar buiten en men hoorde het rhythmische gestamp van bands, die allen door elkaar speelden. Ergens klonk de hese stem van een lady-crooner, die uit volle borst „Richard er toe trachtte te bewegen de deur open te doen”.

Dit was de wijk, waar de uitgaande wereld van Teheran vermaak zocht met behulp van drank, mooie vrouwen en slepende muziek.

Tussen twee grote winkels bevond zich een smalle ingang. Er boven brandde een neon-reclame, welke te kennen gaf, dat de bar, die deze reclame had aangebracht „El Redicario” heette, overigens eens vreemd aandoende naam in dit Aziatische land, waar hoogstens een bijdehande hotelportier een enkel woordje Spaans sprak.

De klapdeuren van het établissement gingen open, een geuniformeerde portier hield uitnodigend zijn hand op en tikte beleefd aan zijn pet toen een in avondkleding gestoken heer naar buiten trad. De man droeg een smoking en een lichte regenjas over de arm. Zijn zwarte hoed stond schuin en ietwat naar achteren op zijn hoofd. Enkele meters verderop bleef hij staan, zocht even in zijn zak en haalde een glimmende koker te voorschijn. Hij nam er een sigaret uit, stak deze aan en vervolgde dan — de handen in de zakken van zijn pantalon — zijn weg. Op de hoek bleef hij even staan, keek de straat af en sloeg dan een smalle, donkere steeg in, welke begrensd werd door hoge, imposante gebouwen, die onmiskenbaar roken

naar bankinstellingen of handelsmaatschappijen. Het was er donker en spoedig was de man opgelost in een spel van schaduwen....

Nog geen halve minuut later evenwel sloeg nog iemand het straatje in. Het was een kleine, gedrongen gestalte, die zich geruisloos langs de huizenkant over het smalle trottoir voortbewoog en de heer in smoking volgde. De voetstappen van de laatste klonken luid en werden door de stenen muren scherp weerkaatst. Hij had er geen erg in, dat iemand hem onoplettend volgde en ging ongehinderd zijn weg. Zijn regenjas had hij nu over zijn schouder geworpen, zodat hij zijn handen vrij had; hij floot een bekend Amerikaans wijsje, zachtjes.... tussen zijn tanden....

De kleine gedrongen gestalte sloop snel voorwaarts en maakte de afstand tussen hem en de heer in avondkleding steeds kleiner. Enkele meters scheidden hen nog.... twee meters.... een....

Toen scheen het plotseling alsof de kleine gestalte begon te groeien. Onder het geruisloos lopen rees hij omhoog, hief zijn rechter hand op.... even flikkerde er iets.... een smal, lang voorwerp.... toen schoot het met kracht in de rug van de smoking....

Een schorre kreet was het enige, dat de stilte verbrak. Toen bleef de getroffene staan.... hij scheen even te aarzelen, doch dan draaide zijn lichaam een kwart slag om en sloeg als een blok tegen de straat, waar het bewegingloos bleef liggen.

De aanrander knielde neer naast het lijk en begon diens zakken te doorzoeken. Na enkele ogenblikken haalde hij uit de binnenzak van het slachtoffer een lang, opgevouwen stuk papier, dat hij in zijn eigen zak liet verdwijnen. Toen richtte hij zich op en zette het op een lopen. Dof klonken zijn voetstappen op in de smalle steeg en stierven langzaam weg toen hij een hoek omsloeg en verdween....

De man op de klinkers bleef alleen achter.. bewegingloos lag hij daar als de stille getuige van een drama, dat zich binnen enkele seconden had afgespeeld. Het was de laatste rol, die hij gespeeld had.... hij was dood....

Een donkere plas bloed begon zich onder zijn lichaam te vormen. Het dikke, rode vocht sijpelde tussen de keien door en verdween in de zanderige grond. Weer had een Perzische nacht een mensenleven gekost....

— Wat zou je er van denken als we ons hotel gingen opzoeken, kindjelijf? vroeg John Templar aan zijn vriendin, Maryse Choisy, nadat ze enkele uren gezellig hadden doorgebracht in een van de duurste nacht-clubs van de Perzische hoofdstad. Het was er gezellig en chique. Een kleine, doch goed bezette band zorgde voor beschaafde dansmuziek, beleefde kellners voerden delicioze spijzen en exquise dranken aan, het publiek was beschaafd en niet luidruchtig en de sfeer zoals men deze kent in de Londense nachtgelegenheden in het West-End. Geen wonder dus, dat John Templar zeer zeker, maar ook Maryse zich hier hadden thuisgevoeld.

Enkele dagen geleden waren zij uit Algiers vertrokken teneinde gehoor te geven aan de uitnodiging van Prins Mahbab, de schatrijke Indische vorst, wiens gestolen juwelen door Templar werden teruggevonden, om enige tijd door te komen brengen in diens sprookjesachtig paleis in de binnenlanden van India. *)

Maar Templar had de gelegenheid te baat willen nemen Maryse iets meer van het Nabije Oosten te laten zien. Het was zijn plan geweest Bagdad te bezoeken, doch de uitermate slechte weersomstandigheden boven Irak hadden een landing onmogelijk, of althans te gevaarlijk gemaakt. Vandaar dat hij de „Hurricane” het door atoomkracht gedreven vliegtuig van de avonturier, naar Teheran had gestuurd om daar een keurige landing op het vliegveld uit te voeren. Twee dagen lang vertoefden zij nu reeds in de Perzische hoofdstad en Maryse, die deze stad nog nimmer bezocht had, was verrukt over het opwindende leven, dat zich aan haar ogen ontrolde. Urenlang zwierf zij met haar vriend door de sloppen van de oude stad, bezocht ze moskeeën en markten en staarde ze in volslagen sprakeloosheid naar de typische volkstoneeltjes, welke zich op vele straathoeken afspeelden. De meest luxe auto's uit de Nieuwe Wereld reden er naast stinkende ezels, die zwaar bepakt en gezakt door een stoffige Pers werden aangevoerd.

— Goed, John, antwoordde ze en dronk haar champagne leeg. Maar je moet me beloven hier nog een keer terug te komen voor we weer vertrekken.

Templar glimlachte en stak een sigaret op.

— Hoezo? Bevalt het je hier?

— Ik vind het hier geweldig, John. Als het publiek er niet verschillend uitzag, zou ik hebben durven zweren ergens in een Londense

*) Zie nr. 50: Leven en dood in Algiers.

nacht-club te zitten. Wanneer denk je weer te vertrekken?

Templar haalde de schouders op en keek zijn vriendin even in de mooie, donkere ogen. Zijn bewonderende blikken streelden het glanzende, ravenzwarte haar, dat als een klaterende waternaval omlaag golfde en tot op haar ranke schouders afhing. Hij hield van Maryse, zij was de eerste vrouw, die hem had kunnen boeien. Niet door perverse middelen, doch door een zuiver en edel karakter, een warme toegenegenheid, welke zij voor haar aanzienlijk oudere vriend aan de dag legde en door haar intelligentie, die zij op ieder uur van de dag ten toon spreidde.

— Ik weet het nog niet precies, kindje, antwoordde hij. We zijn op weg naar India, maar ik heb Prins Mahbab nog niet getelegrafeerd, dat we in aantocht zijn. Haast hebben we dus niet in het minst. Zou je er iets voor voelen nog een paar dagen hier te blijven?

Haar ogen schitterden als brillanten en haar mooie, fijn gevormde lippen plooiden zich tot een bekoorlijke glimlach, waardoor twee rijen parelwitte tanden zichtbaar werden.

— O, John, meen je dat? riep ze uit.

— Waarom niet? Als het je hier bevalt, wil ik graag nog een paar dagen blijven. Laten we zeggen tot het einde van de week. Is dat goed?

— Heerlijk, John, je bent een schat.

Hij grinnikte en keek naar de band, die enkele paren van hun tafeltjes had weggetrokken naar de spiegelgladde vloer in het midden van de zaal. Ze zweefden als wolkjes onder het gedempte licht door, dromend...

— Hoe laat is het, John? vroeg Maryse.

Hij wierp een blik op zijn gouden polshorloge en zei:

— Kwart over drie... we hebben nog wel even tijd, hoor. Om vier uur sluiten ze hier.

Ze knikte en zei:

— We kunnen tot sluiten hier blijven. Ver zijn we toch niet van ons hotel af, wel?

— Hoogstens vijf minuten lopen, antwoordde hij.

— Dan nemen we geen taxi, John, stelde ze voor. Ik geef er werkelijk de voorkeur aan te voet naar ons hotel terug te keren. Het is hier nogal warm, vind je niet?

Templar grinnikte en gaf haar een knipoogje.

— Dat zal wel aan jou liggen, kindje, zei hij. Je windt je te veel op, denk ik. Ik heb althans geen last van de warmte. En ik draag nog wel een smoking met een gesteven boord, terwijl jij met blote schouders en rug zit.

Hij wenkte een passerende kellner en bestelde voor zichzelf een whiskey-soda omdat het vele roken en de champagne hem dorstig hadden gemaakt. Neen, haast had hij helemaal niet om naar India te komen. Het zou Prins Mahbab weinig of niets kunnen schelen wanneer ze kwamen. En daar Maryse zich amuseerde in Teheran, vond hij het beter haar te laten uitleven aangezien iedere dag een ander avontuur zou kunnen brengen.

— Maryse..., zei Templar na enige tijd.

— Ja, John?

— Zou je er niets voor voelen iets meer van Perzië te zien?

— Hoe bedoel je dat, John?

— Wel, ik bedoel een trip naar de kust of naar het Noorden. Perzië is een hoogland, dat door bergen wordt omringd. In het binnenland zijn uitgestrekte woestijnen, zoutzeeën, moerasen en meren, terwijl je aan de kust van de Kaspische Zee een welige plantengroei aantreft.

— Neen, antwoordde zij, ik voel er niets voor om een speciale reis naar de een of andere streek te maken. Als we vertrekken kunnen we even wat rondvliegen vind je niet? Ik ben in de grond van mijn hart ook wel verlangend om aan het hof van Prins Mahbab te worden ontvangen. Een echt paleis, John... dat zal de eerste keer zijn, dat ik in een paleis kom, waar een regerend vorst woont. Ben jij eigenlijk wel eens aan het hof geweest?

— In Engeland, bedoel je?

— Onverschillig waar.

— Ik heb een tiental recepties en banketten meegemaakt op Buckingham Palace, bovendien heb ik diverse bezoeken gebracht aan de hoven van de Koninklijke families van Zweden, Denemarken, Noorwegen, België, Nederland, en voor de oorlog aan de hoven van enkele Balkanstaten en Italië. En, o ja, de Keizer van Abesinië ken ik persoonlijk zeer goed.

— O, ik hoor het al, dus jij bent wel op de hoogte met de hof-étiquetten, stelde Maryse vast.

— Och, dat is even een kwestie van gewoonte, later wordt het routine en op het laatst weet je niet beter meer.

— Zullen we nu maar gaan, John?

— All right, kindjelief.

Templar betaalde de rekening, stond op en geleidde zijn vriendin naar de vestiaire om hun kleding in ontvangst te nemen. Buiten viel de zwoele avondwind als een verkwikkende

douche op hen. Hij had zijn arm losjes door de hare gestoken en langzaam drentelden ze de straat door en sloegen op de hoek een smalle steeg in, die naar het plein leidde waaraan hun hotel, het Irania, gelegen was.

In de steeg was het donker en voorzichtig vervolgden zij hun weg. Ongeveer halverwege bleef Templar staan om een sigaret op te steken. Het vlammetje, dat lichtelijk wapperde, wierp grillige schaduwen tegen de grauwe muren van de gebouwen.

— John....

Maryse's stem had schel en hees geklonken. Hij staaarde haar aan en zag dat ze met de handen tegen de mond naar iets op de straat stond te kijken. Hij volgde haar blik en ontdekte een roerloze gestalte, dat dwars over de weg tussen de beide trottoirs lag. De stenen onder en naast hem waren vochtig en donker gekleurd en zijn gezicht was bleek. Hij lag half op zijn rechter zijde en had de knieën opgetrokken, terwijl een hand tegen zijn borst drukte. De ogen stonden half open.

— John.... is hij....

Templar knikte nadenkend en kwam langzaam naderbij.

— Ja, fluisterde hij, ik vrees, dat hij morsdood is.

Hij knielde naast het slachtoffer neer en vatte hem bij de hand.

— Dood...., mompelde hij nauwelijks hoorbaar. Maar nog niet lang.

Hij rolde het lichaam op de borst en keek naar de dolk in de rug van de smoking. De stof er omheen was vochtig en voelde kleverig aan. Het bloed was reeds gestolten. Het rook zoetig....

— Het is.... een Europeaan, John, stelde Maryse vast. Of een Amerikaan, maar geen Pers in ieder geval.

Templar gaf geen antwoord en was begonnen 's mans zakken te doorzoeken. Hij haalde een portefeuille en een agenda te voorschijn en doorzocht beide. In de portefeuille vond hij een Amerikaans paspoort ten namen van Hal Burton uit San Fransisco, van beroep zakenman, en een identiteitskaart van het Hotel Irania. Templar liet zowel de portefeuille als de agenda in zijn eigen zak glijden en doorzocht de zijzakken van het jasje. In een er van zat een rekening van de Bar „El Redicario” met een tamelijk hoog eindbedrag. In de broekzak zat een lederen étui met een viertal sleuteltjes, wat papieren geld en een bierviltje, waarop enige

aantekeningen gemaakt waren. Behalve het geld verdween alles in Templar's zakken.

Toen stond hij op, blies het vlammetje van zijn aansteker uit en vatte Maryse bij de arm.

— Kom, zei hij, laten we hier weggaan, kindje.

— Maar.... John, neem je die dingen mee? vroeg ze enigszins angstig.

— Ja, kom nu vlug. Terwijl jij nog enkele dagen gelegenheid krijgt om Teheran wat beter te bewonderen, zal ik voor tijdverdrijf me met deze moordzaak bezighouden. Je kunt nooit weten wat er achter zit. En bovendien ken ik Teheran voldoende om te weten, dat ik me hier toch overdag alleen maar zou vervelen.

Maryse gaf geen antwoord meer en even later gingen ze beiden het Hotel Irania binnen.

In hun appartement op de eerste verdieping aangekomen kon Maryse haar mond niet langer houden. Ze wierp haar bontcape op de sofa, liet zich in een fauteuil vallen en stak een sigaret op, terwijl Templar zich een whiskey inschonk en tegenover haar plaats nam.

— John, wat denk jij van die moord? Een eenvoudige roofmoord?

— Dan toch hoogstens door een blinde moordenaar, die meent dat het loterijbriefjes zijn wanneer hij bankpapier in zijn handen houdt. Neen, van roofmoord is geen sprake.... het ging althans niet om geld, want in zijn portefeuille zit ongeveer een duizend dollar, terwijl aan zijn pink een brilant zat, die minstens vijf karaat weegt. Neen, ik vermoed, dat Hal Burton een handige Amerikaanse zakenman was, die de een of andere duistere handel dreef met tot dusver onbekende individuen in Perzië. Maar, houdt me ten goede, het zijn alleen nog maar veronderstellingen, die ik uit kan spreken. In elk geval woont hij in dit hotel en ligt zijn kamer op de tweede verdieping. Ik vond een identiteitskaart van zijn kamer in zijn zak.

— En dat viltje, wat was dat? vroeg het meisje.

— We zullen zien, Maryse, zei hij, het bier-viltje uit zijn zak nemend.

Gedurende enkele ogenblikken bestudeerde hij de aantekeningen, die er met potlood op gemaakt waren. En wat hij las, mompelde hij zachtjes voor zich uit:

—Nadir Kodsjar.... 43 Rue Amir Monazam.... 4 uur.... \$ 45.000.... Didou....

— Didou...., herhaalde Maryse, dat is een Franse meisjesnaam.

— Weet ik, peinsde Templar. Er is dus een vrouw in het spel. Hoe zou het anders kunnen? Cherchez la femme, gaat nog altijd op.

— Wat maak je uit die aantekeningen op, John? vroeg Maryse weer.

Hij haalde de schouders op.

— Ze zijn voor meerdere uitleggingen vatbaar. Ik neem aan, dat Hal Burton morgen om vier uur bij meneer Nadir Kodsjar in de Rue Amir Monazam moet zijn om \$45.000 te ontvangen of te betalen of over een transactie van een dergelijke bedrag te spreken. Maar wat Didou daar mee te maken heeft mag Joost weten. Zijn papieren zijn in elk geval in orde. Hij heeft een Perzisch visum, dat uitgereikt is door het Perzische consulaat in San Fransisco.... zijn pas is echt, op het eerste gezicht te oordelen althans en niets wijst er op, dat Hal Burton dingen deed, die niet door de beugel konden. Hij was 43 jaar oud, ongehuwd — misschien enkele malen gescheiden, doch dat staat niet in zijn pas — zakenman van beroep, zonder nadere aanduiding in welke branche hij zaken deed. Didou kan natuurlijk ook een Perzische zijn, je komt hier veel Franse namen tegen, alle straten duidt men met Rue aan, terwijl men Frans hier het beste spreekt van alle andere wereldtalen.

— Maar die Nadir.... hoe heet hij ook al weer.... is een Pers zou ik zeggen.

— Nadir Kodsjar? Ja, een zuiver Perzische naam. Hoewel ook een naam natuurlijk nog lang niets zegt. Zijn moeder kan evengoed een Amerikaanse of een Chinese geweest zijn....

Hij stond op en verdween in de slaapkamer om even later terug te komen met een klein, nikkelen apparaatje, dat precies in de palm van zijn hand paste.

— Je gaat toch niet naar zijn kamer, John? vroeg Maryse niet zonder ongerustheid.

— En waarom zou ik niet? vroeg hij verwonderd. Ik heb je gezegd, dat ik me bij wijze van tijdverdrijf met dit zaakje ga bezig houden en dus zal ik op alle mogelijke manieren iets naders omtrent Hal Burton te weten moeten komen. Maak je niet ongerust.... ik ben dadelijk weer terug....

Hij opende de deur van de salon en verdween, Maryse in ongerustheid achterlatend.

Snel begaf hij zich naar de tweede etage, waar hij voor de deur van kamer 23 staan bleef. Naar weerszijden loerde hij de gang af, doch toen er geen levende ziel te bekennen was, stak hij snel een deel van het nikkelen appa-

raatje in het slot, draaide met zijn andere hand aan een klein knopje en hoorde even later een zachte klik. De veer van het slot was teruggesprongen. Hij draaide de kruk om en ging naar binnen. Uit zijn broekzak haalde hij een platte lantaarn, die hij aanstak, de straal met zijn hand afschermend.

In de salon zag hij niets, dat hem kon interesseren en daarom begaf hij zich regelrecht naar de slaapkamer, waar hij onder het bed een zware, lederen koffer aantrof. Met behulp van een der sleuteltjes uit het étui, dat hij in Hal Burton's zak gevonden had opende hij het deksel en doorzocht de inhoud. Niets anders dan wat vuil wasgoed, een paar reisgidsen, oude kranten, maar niets dat enige aanwijzing kan geven inzake de juist ontdekte moord. Nergens vond hij trouwens iets van belang. Hij maakte zich reeds gereed om weg te gaan, toen in de salon de telefoon begon te rinkelen. Even aarzelde hij, toen liep hij de slaapkamer uit en nam de hoorn van het witte telefoontoestel.

— Hallo?

— Hal ben jij het? Hier, met Didou....

— Ja, wat is er? vroeg Templar, wiens hart iets sneller begon te kloppen bij het horen van de naam van het bierviltje. Het was een vrouwenstem, die Engels sprak met een duidelijk waarneembaar buitenlands accent.

— Hal, ik moet je onmiddellijk spreken.... het is ontzettend belangrijk....

—kan je onmiddellijk naar me toekomen?

Als ik maar wist waar je woonde, dacht Templar, doch hij zei:

— Is het werkelijk zo belangrijk?

— Ja, anders zou ik je midden in de nacht niet opbellen. Toe, kom naar me toe.

— Gaat niet, zei Templar. Ik heb namelijk dadelijk een afspraak.

Het bleef even stil. Toen zei de stem:

— Met een vrouw, Hal?

Aha, dacht Templar, jaloezie, dat betekende dus, dat Burton waarschijnlijk een verhouding onderhield met Didou.

— Neen, ik maak alleen afspraakjes met jou, dat weet je wel.

— Okay, Hal, maak je niet boos.

— Luister, ik ontmoet je niet ver van mijn hotel. Jij hebt de tijd, dus je kunt best naar me toekomen. Zullen we zeggen, dat je onder de klok op het plein op me wacht, dan hoef ik niet ver weg te gaan, aangezien ik op iemand zit te wachten.

— Okay, Hal, met een kwartiertje ben ik bij je.

Ze hing op en Templar verliet de kamer van wijlen Hal Burton, met wiens maitresse — want dit was zij naar alle waarschijnlijkheid wel — hij dadelijk een ontmoeting zou hebben onder de elektrische klok op het plein voor zijn hotel.

Terug in zijn kamer schonk hij zich nog een whiskey in en keek op zijn klokje. Half vijf was het en hij begon aardig slaap te krijgen.

— Iets ontdekt? vroeg Maryse toen Templar geen aanstalte maakte om iets te vertellen.

— Je moet de groeten hebben van Didou.

— Van Didou? De groeten? Wat bedoel je in vredesnaam.

— Ze belde juist op toen ik in Burton's kamer was. Ik heb een ontmoeting met haar over tien minuten onder de klok op het plein voor ons hotel. Ze weet dus nog niet, dat Burton dood is. Didou kan dus als verdachte uitgeschakeld worden. Maar ze moest Burton dringend spreken. Uit het gesprek kon ik bovendien afleiden, dat zij met Burton een verhouding heeft waarschijnlijk is ze zijn maitresse of vriendin, noem het hoe je wilt.

Onder het spreken had hij in Burton's zakagenda zitten bladeren en keek naar de aantekeningen van de laatste dagen. Het viel hem op, dat hij herhaaldelijk een afspraak had in de Bar „El Redicario”, vlak bij de nacht-club, waar Maryse en Templar, de avond hadden doorgebracht. Ook in deze gelegenheid zou hij dus zijn licht op kunnen steken met betrekking tot Burton's doen en laten, doch vooral zijn doen.

Vijf minuten later zette hij zijn hoed op, schoot zijn regenjas aan en wierp Maryse een kushandje toe.

— Ik hoop dadelijk weer terug te zijn, Maryse, maar wees niet ongerust als het wat langer duurt dan je mocht denken. In ieder geval kun je — als je het licht tenminste uitdoet — me door het venster in de gaten houden. Die elektrische klok staat midden op het plein, vlak tegenover de ingang van het hotel.

— Ja, dat weet ik, goed, ik zal op je letten.

Hij opende de deur en verdween. In de hall van het hotel, die practisch verlaten was, slenterde hij een beetje heen en weer, af en toe een blik werpend door de glazen draaideuren in de richting van de klok op het plein.

Precies vijf minuten te laat verscheen aan de rand van het plein een jonge vrouw, die langzaam in de richting van de klok wandelde. Ze

was gekleed in een donker tailleur, blootshoofds en droeg schoenen met hoge hakken, hetgeen hij af kon leiden uit de wijze waarop zij liep.

Templar liet haar tot bij de klok komen en ging toen door de draaideuren naar buiten. Hij liep rechtstreeks op de klok toe en bleef vlak voor haar staan.

Didou keek hem onderzoekend aan. Hij constateerde dat zij knap was, ja, zij was één van de knapste vrouwen, die hij in zijn leven ontmoet had. Prachtig, kastanjebruin haar golfde tot over haar schouders omlaag, en omkranste het smalle, scherp getekende gezichtje, dat fel geaccentueerd werd door de diepbruine ogen, de rechte neus en de rode, hartstochtelijke lippen.

— Hallo, Didou, begroette hij haar.

— Waar is... wie bent u?

— Kom, dan zal ik het je vertellen. Hal Burton was verhinderd te komen.

Hij stak zijn arm door de hare en stak het plein over....

HOOFDSTUK II.

Waarom een jong Perzisch officier geen weduwe achter kon laten en Miko naar Didou kwam om haar te waarschuwen.

In de haven van Bender Abbas, een stadje van circa twaalf duizend inwoners, aan de kust van de Perzische Golf was het een ongewone drukte. Er lag een Amerikaans stoomschip, de „David Lea”, voor de kade en elektrische kranen waren bezig met het lossen van de lading. De langwerpige kisten stapelde zich op en vele ruwe handen droegen ze enkele meters verder om ze in spoorwagens te laden.

Tientallen arbeiders waren er mee bezig, terwijl een zestal gewapende soldaten wakend in het rond liepen, geweer in de hand. Aan de railing van het schip stond een Perzische officier te praten met de commandant van het schip. Ze rookten beiden een sigaret en keken zo nu en dan naar de werkzaamheden, die in een vlot tempo afgewerkt werden.

Tegen vier uur die middag waren 97 kisten gelost en overgeladen in de goederenwagens. De officier tekende enkele papieren, die de kapitein van de „David Lea” in zijn binnenzak stopte en een kwartier later trok een zware locomotief de goederentrein van de kade weg.

De officier zat in een van de wagons op een kist, terwijl een twaalfstal soldaten over de trein verdeeld waren; twee stonden er in de cabine van de machinist. De afstand, die de trein af moest leggen bedroeg ongeveer vijftienhonderd kilometer en eerst laat in de avond van de volgende dag zou hij het goederenstation van Teheran binnen kunnen rijden. In Kirman en Jesd zou er van locomotief en personeel verwisseld worden, terwijl tevens de militaire bewaking afgelost werd.

Met een gematigde snelheid tufte het treintje door het Perzische Hoogland de nacht tegevoet. Af en toe moest er gewacht worden voor een onveilig signaal, doch de vertragingen beperkten zich tot een minimum, ook al omdat Perzië niet over een zo druk spoorwegnet beschikt.

In de ochtend van de volgende dag kwam de trein in Jesd aan, waar het oponthoud ongeveer een half uur zou bedragen. Voor de tweede maal kwam er een nieuwe locomotief met fris personeel voor en het militaire escorte werd afgelost. Een andere luitenant met twaalf soldaten nam de bewaking over en precies op tijd stoomde de trein weer het stationnetje uit, in de richting van de Perzische hoofdstad.

De zon stond hoog aan de hemel en het werd een warme dag, zodat zowel personeel als bewaking zoveel mogelijk van hun kleren uittrokken. Geen enkele maal werd er gestopt. De zon ging in het Westen achter het randgebergte onder en de nacht viel over de kale vlakten.

Lusteloos hing de machinist uit het raampje en tuurde met dromerige ogen de spoorlijn langs. De stoker zat een pijp te roken en rustte even uit van zijn zware taak, die bestond uit het verzorgen van de vuren. De beide soldaten, die tevens op de locomotief aanwezig waren zaten te kaarten. Ze hadden niets anders te doen... totdat...

Plotseling werd de woestijnstille wreed verscheurd door een monotone geratel van machinegeweren. Kogels ketsten af tegen de stalen wanden van de machine en hun kaarten vergetend, sprongen de twee soldaten overeind en trokken hun geweren van de tender.

De machinist had juist op tijd zijn hoofd binneboord getrokken en zat nu op zijn hurken achter het deurtje.

— Er werd geschoten, niet? vroeg een der soldaten.

— Ja, dat dacht ik tenminste, antwoordde de machinist. Stoppen of doorrijden?

— Doorrijden, zolang we geen andere bevelen van de luitenant krijgen.

En weer ratelden enkele mitrailleurs. De kogels vlogen hij honderden tegelijk tegen de machine op, doch het metaal was veelal sterk genoeg om ze te laten afketsen. Enkele gingen door de wand heen, doch evenwel zonder noemenswaardige schade te veroorzaken.

— Het komt van de rechter kant, zei een der soldaten. Ze liggen verborgen achter de heuvels. De luitenant zal het toch ook wel moeten horen, dunkt me.

En juist toen hij deze veronderstelling had uitgesproken ging het deurtje, dat zich aan de linkerzijde van de locomotief bevond open en klauterde de officier naar binnen.

— We worden door bandieten overvallen, zei hij, het roet van zijn uniform vegend. Er wordt niet gestopt. Begrepen?

— Tenzij de machine het verdomd, antwoordde de machinist. Als ze hem doorzeven geeft hij de geest en kunnen we niets anders doen dan duwen, wanneer u toch vooruit wilt.

— Zolang de trein rijden kan wordt er niet gestopt. We hebben een aardige snelheid en zij zullen ons niet bij kunnen houden.

Doch de jonge luitenant, die nog niet zo heel erg lang uit de banken van de Militaire Academie was gestapt, had zich in de strategie van de vijand vergist. Want de trein had meer moeite om de bandieten bij te houden dan omgekeerd. In grote snelheid reden een achttal Amerikaanse vrachtwagens op ongeveer twintig meter afstand de trein voorbij. Duidelijk zag men in het schijnsel van de maan de glimmende mitrailleurlopen, die naar buiten staken, en nauwelijks had de luitenant bevel gegeven op de banden te schieten, of een trommelvuur scheurde de hemel van elkaar en honderden kogels troffen de trein.

Vijf mannen zaten weggedoken in de cabine van de machine, die met onverminderde snelheid over de rails jakkerde.

— We houden het nooit uit, meende de machinist, die ondanks hun hachelijke positie nog gelegenheid vond een sigaret te rollen en aan te steken.

— We zullen zien, vond de luitenant.

En weldra zag hij het. Er klonk een luid sissend geluid, ten teken, dat er stoom ontsnapte; bovendien hoorde men water stromen en langzaam maar zeker nam de snelheid van de goederentrein af. Vijf honderd meter verder stond hij stil, dampend en trillend van inspanning en emotie.

— En wat nu? vroeg de machinist. Mijn machine naar de haaien, als een vergiet staat hij daar, midden in de woestijn op zeven honderd kilometer afstand van Teheran met geen sterveling in de buurt. Ik ben er voor om ons over te geven.

— Neen, bulderde de luitenant. We zullen vechten tot de laatste man.

— Als je mij maar met rust laat, zei de machinist. Ik voel er niets voor om aan flarden geschoten te worden. Ben ik soldaat of jij? Wordt ik betaald om te rijden of om te vechten? Dat is jouw beroep, vent, maar mij krijg je niet zo gek. Ik verlaat de machine en geef me over.

— Iedereen, die probeert de trein te verlaten en naar de vijand over te lopen, wordt ter pleatse gefusileerd, antwoordde de luitenant.

Hij klom aan de linker zijde van de locomotief en rende naar de wagons om zijn soldaten te mobiliseren.

— Kom uit de wagons en verdeel je langs de trein. Zodra ze tot de aanval overgaan beantwoorden wij het vuur. Ik weet niet hoe talrijk ze zijn maar in elk geval talrijker dan wij. Niemand geeft zich over; er wordt gevochten tot het kruit op is.

En toen sloop hij weer terug naar de loco, waar de machinist rustig op zijn hurken zat te roken.

— U draagt de verantwoordelijkheid, luitenant, zei hij.

— Daarvan ben ik mij volkomen bewust en ik hoop, dat u het ook zult begrijpen. Op dit ogenblik is er maar één man, die beveelt, en dat ben ik.

— Draagt u ook de verantwoordelijkheid voor onze lijken en weduwen?

— Ik ben ongetrouwd.

— Dat merk ik wel. Anders zoudt u niet zo stom zijn te gaan vechten tegen een overmacht, die in Amerikaanse trucks rijden en met Amerikaanse mitrailleurs gewapend zijn. Wat wilt u doen met uw twaalf soldaten en twaalf ouwe geweren?

— Vechten tot we geen druppel bloed meer in onze aderen hebben.

— Mij niet gezien. Ik kan je....

Zijn woorden werden overstemd door een geratel van mitrailleurvuur, dat plotseling weer was losgebroken. En onmiddellijk daarop beantwoordden de twaalf soldaten het vuur met hun geweren. Het duurde evenwel niet lang of de helft van de Perzische krijgers lag met hun neuzen in het zand, terwijl bloed de zandvlakte irrigeerde.

De bandieten hadden de trucks verlaten en drongen langzaam maar zeker naar de goederentrein op. Ze waren zeer talrijk, minstens vijftig man, en zelfs de luitenant zag het hopeloze van zijn daad in. Maar hij weigerde zich over te geven, totdat een van de soldaten, die op de machine stond voorover naar buiten tuimelde en in het zand bleef liggen.

De machinist nam zijn sigaret uit de mond en wierp hem in het vuur.

— Is het nu genoeg? vroeg hij. Overgeven of anders sla ik u neer.

De luitenant gaf toe. Hij nam zijn soldaten de geweren af en daalde de loco af om de andere tien vuurwapens te verzamelen.

Vijf minuten later — het schieten had opgehouden — liep hij langzaam met twaalf geweren in zijn armen in de richting van de bandieten, die hem staande opwachtten.

Hij werd gevangen genomen en ontwapend en minstens dertig bandieten rukten naar voren en hadden de trein in minder dan geen tijd bezet. De trucks reden langszij, de deuren van de wagons werden opengetrokken en vlijtige handen begonnen de 97 kisten over te laden in de vrachtauto's. De bandieten waren gekleed in Amerikaanse uniformen, droegen Amerikaanse helmen en schoenen, Amerikaanse wapens, kauwden Amerikaanse kauwgummi en werkten snel.

Binnen een uur was de lading overgeladen. De bevelvoerend officier van de bandieten klom op de locomotief en wendde zich tot de machinist, die rustig zat te roken.

— Bent u de machinist? vroeg hij.

— Ja.

— Uw machine is onklaar, naar ik aanneem. Ik zal onmiddellijk naar Jesd telegraferen en vragen een nieuwe locomotief te sturen. Ik neem aan, dat u tegen de morgen weer zult kunnen vertrekken. Hebt u voldoende voedsel bij u?

— Ja, meer dan genoeg. Blijven de soldaten hier of neemt u ze mee.

— Zij zijn gevangen genomen. Alleen u en de stoker blijven achter. De wagons zijn leeg.

— Bent u.... opstandelingen? vroeg de machinist.

— Wij zijn Perzen, die strijden voor een vrij Perzië, dat niet aan de hand van Amerika en Engeland zal behoeven te lopen. Gegroet....

Hij daalde de machine af en voegde zich bij zijn troepen. Tien minuten later zette de colonne zich in beweging en reed de kale zand-

vlakke af om eindelijk uit het gezicht te verdwijnen.

— Communisten? vroeg de stoker.

— Waarschijnlijk wel.

— Wat zit er in die kisten, die ze gestolen hebben.

— Kun je dat niet raden?

— Wapens?

— Mitrailleurs en patronen. Hebben ze nodig om een burgeroorlog te ontketenen. Het geuspis... Een vrij Perzië, dat niet aan de hand van Amerika en Engeland, maar aan de hand van Rusland zal moeten lopen. Zet je maar klaar, maat. Als de regeringstroepen niet in staat zijn die opstand te voorkomen, kunnen we beter een duik nemen in de Arabische Zee. Tenzij jij er iets voor voelt om in Siberië een volkstuintje te moeten ontginnen...

- o -

Dit gebeurde acht uren voordat Hal Burton in Teheran vermoord werd. Sedertdien was er veel gebeurd. Templar wist van de treinoverval uiteraard niets af, evenmin als Didou Sanois trouwens. Maar iets was er geweest, dat haar die nacht Hal Burton had doen opbellen.

— Wie bent u eigenlijk en waar is Mr. Burton? vroeg ze aan Templar, toen deze haar meenam door een smalle, donkere straat.

— Ik ben iemand, die me machtig voor Mr. Burton interesseert, antwoordde hij. En voor u...

— Ja, maar, wat...

— Vraag niet zo veel, Didou. Heb even geduld, straks zul je alles horen.

Ze liepen zwiingend verder. Hij had haar een arm gegeven om haar voor vallen te behoeden. Plotseling bleef hij staan. Zijn voet was tegen iets opgekomen en hij trok haar iets terug.

— Je wilde Hal Burton toch zien? vroeg hij.

— Ja, waar is hij.

Templar knipte zijn aansteker aan en hield het voor zich uit.

— Hier..., antwoordde hij.

Didou Sanois keek naar de grond, waar het lijk van Burton lag. Ze gaf een gilletje, en terwijl ze haar handen voor het gezicht sloeg knielde ze naast het lichaam neer.

— Hal..., snikte ze. Hal, zeg toch iets tegen me... ik ben het, Didou.

Templar beurde haar weer op en hield haar, nadat hij zijn aansteker had uitgeblazen, met beide handen bij de schouders vast.

— Hal Burton is dood, Didou... hij werd vermoord. Zullen we gaan?

Hij stak zijn arm weer door de hare en voerde haar weg van de plaats van het drama. Zacht snikkend liep ze naast hem. Hij voelde haar tere lichaampje schokken tegen het zijne en vroeg zich af welke rollen deze twee personen gespeeld hadden in het leven, dat achter hun lag, en dat voor Burton op zo'n tragische wijze een einde had genomen.

— Waar... brengt u me heen? vroeg ze, toen ze het straatje verlaten hadden en op de brede boulevard stonden, waar zich onder andere „El Redicario" bevond.

— Waar woon je, Didou? vroeg hij.

Hij keek haar aan en ontdekte voor de tweede maal, dat ze bijzonder knap was. Hoogstens vier à vijf en twintig jaar schatte hij haar.

— Ik heb twee kamers in de Rue Mar Schan, antwoordde ze.

— Kom, dan zal ik je naar huis brengen. Je hoeft je niet bezorgd te maken, alles zal in orde komen. Als je maar meehelpt.

Hij riep een taxi aan en gaf het adres op waar zij woonde.

Ze beschikte over twee kamers en een klein keukentje met douche-gelegenheid. Het zag er alles keurig verzorgd en proper uit en Templar voelde zich er onmiddellijk thuis.

— Wilt u iets drinken? vroeg ze. Koffie of whiskey?

— Whiskey, antwoordde hij, een sigaret opsteking en er een voor haar neer leggend.

— Zoudt u me nu willen vertellen wie u bent en in welke verhouding u tot Hal Burton staat? vroeg zij, nadat hij haar vuur gegeven had.

Hij deed enkele halen aan zijn sigaret, blies de rook in een dun straaltje in de richting van de leeslamp, die naast hem stond en keek haar een ogenblik strak aan.

— Ik ontmoette Hal Burton ongeveer twee uur geleden, zei hij. Ik ontmoette hem daar, waar u hem zoëven hebt zien liggen.

— Hebt u hem...

— Neen, ik heb hem niet vermoord. Toen ik over hem struikelde in het duister was hij reeds dood, misschien een half uur.

— Maar hoe wist u zijn naam... en de mijne... en toen ik opbelde was u in zijn kamer?

— Dat is juist. Laat u mij uitspreken, Didou. Zoals ik reeds zei struikelde mijn vriendin en ik bijna over zijn lichaam. Wij kwamen uit „Sheherezade" en waren op weg naar ons hotel,

het „Irania”, waar ook Hal Burton logeerde. Ik zag, dat hij vermoord was. Iemand had hem met een scherp wapen in de rug gestoken, precies tussen de schouderbladen. Hij moet op slag dood geweest zijn. Ik doorzocht zijn zakken en vond er zijn portefeuille, agenda en.... een bierviltje in. Dit laatste vooral trok mijn aandacht.... uw naam stond er onder andere op.

— Mijn naam?

— Ja.... er stond op.... Didou.... en nog iets. Ik vermoedde een politieke moord of zo iets, aangezien er geen sprake kon zijn van roofmoord. In zijn portefeuille zat ruim duizend dollar, in zijn zak een hoop kleingeld, aan zijn pink droeg hij een 5-karaats brillant.... van roof kon dus geen sprake zijn. Wat was dus het motief van de moord geweest? Kortom, deze zaak interesseerde me en ik besloot een onderzoek in te stellen, temeer daar hij een blanke was.... een Amerikaan. Ik ging naar zijn kamers, doch vond niets. Toen belde u op. Ik herkende uw naam.... en maakte een afspraak.

Hij wachtte even tot ze iets zou zeggen. Doch haar lippen bleven stijf gesloten. Daarom vervolgde hij:

— Kun je mij helpen, Didou?

Ze schudde zwijgend het hoofd en keek naar de grond, waar een tijgervel lag.

— Hoe zou ik u kunnen helpen? Dit is een zaak voor de politie.

— Uit ervaring weet ik, dat een particulier vaak meer te weten komt dan een rechercheur van politie. Ik heb in Londen meerdere malen de politie geholpen.

— Wie bent u?

— Neem me niet kwalijk, dat ik verzuimd heb me voor te stellen.... Sir Neville Carlisle.... Mijn vriendin is een Française.... een Parisienne.

— O ja? Ik zou haar graag willen ontmoeten. Er zijn hier wel meer Parisiennes, doch de meesten oefenen een vrij twijfelachtig beroep uit. Erg interessant zijn ze tenminste niet.

— Zou je mij willen helpen, Didou?

— Ja, als ik maar wist hoe. Wat ik weet is zo ontzettend weinig, dat ik me afvraag of mijn inlichtingen wel van enige waarde kunnen zijn.

— Toch wel, antwoordde hij. Als je mijn vragen maar naar waarheid wilt beantwoorden.

— Vraagt u maar.

— Wie en wat is Hal Burton?

— Hal was de hoofdvertegenwoordiger van de „Bernheim Armament Works” te San Francisco, een middelgrote wapenfabriek.

Templar's belangstelling werd terstond veel groter. Hij trok de wenkbrauwen iets op en keek haar scherp aan.

— Hoe lang kende je Hal Burton?

— Precies vier maanden. Ik ontmoette hem op een receptie bij Generaal Istahan.

— Wie is dat?

— De Perzische Minister van Oorlog. Hal was een zeer sympathieke vent en ik mocht hem dadelijk. De hele avond bleven we bij elkaar en in de daarop volgende dagen dineerden we dikwijls samen, gingen naar een theater of een club. Kortom, we werden overal samen gezien en men begon te fluisteren, dat er iets tussen ons was.

— En was dat juist?

— Eh.... verloofd waren we niet.... maar we waren goede vrienden.

— Ik bedoel, was er sprake van een verhouding?

— Eh.... we gingen zéér intiem met elkaar om.

— Kwam hij dikwijls hier?

— Ja, practisch iedere avond.

— Hij sliep dus weinig in zijn hotel?

— Af en toe, ontweek ze zijn delicate vraag. Enfin, we hadden een prettige tijd. Ik wist, dat hij vertegenwoordiger was van een wapenfabriek, die zaken deed met de Perzische regering. Toen ik Hal evenwel leerde kennen was ik dik bevriend met een jong, Perzisch officier, Luitenant Istahan, een zoon van de Minister van Oorlog. Hij was dol op me en wilde met me trouwen. Doch bepaalde omstandigheden weerhielden mij ervan op zijn aanzoek in te gaan. Hij was ontzettend voorkomend en aardig, zeer intelligent en beschaafd, doch zijn beroep stond me niet aan.

— Beroep? Hij was toch militair? Had je daar iets op tegen?

— Hij was geen gewoon militair. Hij was officier bij de Contra-Spionage Dienst en werkte onder Majoor Arlmad, een van de hoge Pieten van die dienst. Ik heb nooit van spionnen en zo gehouden. Hij waarschuwde me herhaaldelijk voor Hal Burton en was er sterk op tegen, dat ik met hem omging. Niet uit jaloezie of iets dergelijks, doch zuiver beroepshalve. Ik lachte er om en begon zijn beroep nog meer te verfoeien. Dat soort mensen hebben nu eenmaal verdenkingen tegen elke buitenlander, die in hun land woont. Maar, om heel eerlijk te zijn, ik kon zijn waarschuwing niet vergeten en begon wat nauwkeuriger acht te slaan op Hal's doen en laten. Soms deed hij zeer ge-

heimzinnig, voerde vanuit deze kamer, lange onbegrijpelijke telefoongesprekken en kwam soms in dagen niet boven water. Zijn houding, vooral die van de laatste weken, en de waarschuwing van Luitenant Istahan versterkten mij in mijn achterdocht tegen hem.

— Maar je hield van hem.

— Neen, ik hield absoluut niet van hem. Wat ik voor Hal had was respect. Hij was altijd kalm en rustig, wond zich nooit op, wist altijd raad ergens op en... hij droeg me op de handen, hetgeen veel doet voor een vrouw. Vanavond heb ik Hal Burton niet gezien. Ik heb om zes uur met hem gedineerd, doch hij had een zakelijke bespreking vanavond en dus ging ik naar huis. Om half een vannacht — ik lag reeds in bed — werd er gebeld. Ik ging open doen en wie denkt u dat er binnenkwam?

— Luitenant Istahan, antwoordde Templar.

— Ja, antwoordde Didou verbaasd. Maar hoe weet u dat?

Hij haalde de schouders op en stak een nieuwe sigaret aan met het peukje van de oude.

— Zo maar... intuïtie. Ga verder.

— Ik vroeg hem wat hij zo laat in de nacht wilde hij verzocht me even binnen gelaten te worden. Ik liet hem in de salon, waar hij met de handen in de zakken bleef staan en me strak aankeek. Hij moet aan mijn gezicht hebben gezien, dat ik ongerust was, want op ernstige toon zei hij tegen me:

— Je hebt mijn raad in de wind geslagen, hè, Didou?

— Welke raad bedoel je, Miko? vroeg ik.

— Om niet om te gaan met Mr. Burton, antwoordde hij.

— Waarom zou ik niet omgaan met Mr. Burton?

Luitenant Miko Istahan ging zitten en sloeg de knieën over elkaar terwijl hij mij strak bleef aankijken.

— Ga eens zitten, Didou, zei hij toen. Je weet, dat ik naar je toe kom als een goede vriend, die je te allen tijde zou willen helpen. Die tijd is aangebroken, Didou. Zonder het te weten ben je in moeilijkheden geraakt... door je omgang met Hal Burton.

Ik was geschrokken en ging zitten. Nerveus accepteerde ik een sigaret van hem en verzocht hem verder te gaan.

— Hal Burton is een zeer gevaarlijk mens, Didou, vervolgde hij. Hij probeert het wettige gezag in Perzië te ondermijnen. O... niet omdat het hem iets kan schelen door wie dit land

geregeerd wordt, maar omdat hij er geld mee kan verdienen.

— Zou je je niet wat duidelijker willen uitdrukken, Miko? vroeg ik.

— Didou, je weet welke gevoelens ik voor je koester... ondanks je omgang met die Amerikanen. Ze zijn geenszins afgenomen, integendeel. Maar zelfs al houd ik nog zoveel van je, er zijn bepaalde dingen, welke ik je niet zal kunnen vertellen. Ik neem aan, dat je dit begrijpt. Zelfs al zou ik met je getrouwd zijn, bleven er altijd dingen, welke ik voor mezelf moest houden. Dingen, welke mijn werk betreffen, begrijp me goed. Hal Burton is een intrigant, die geen scrupules kent. Hij is bereid duizend dollar te verdienen met het leven van tien Perzen.

— Maar wat heeft hij dan gedaan? vroeg ik angstig.

— Dat kan ik je niet zeggen, Didou. Vergeef het me, maar plicht is plicht. Ik ben reeds te ver gegaan door je te komen waarschuwen.

— En wat verlang je dat ik doen zal?

— Hal Burton niet meer ontmoeten. Zijn arrestatie is elk ogenblik te verwachten en wanneer je op dat ogenblik in zijn gezelschap zou zijn kan ik niets meer voor je doen. Tot dusver heb ik nog steeds mijn hand boven je hoofd kunnen houden, maar als je deze keer niet naar mijn raad zal luisteren ben je verloren. Noch ik, noch mijn vader zullen je dan nog kunnen helpen. Majoor Arlmad is genadeloos in zulke zaken, waar het het landsbelang betreft en... jij bent ook buitenlandse, Didou...

Hij stond op en ging naar de deur. Een hand gaf hij me niet, hij keek me alleen strak aan en ik las in zijn ogen, dat hij smeekte om me niet meer met Hal Burton te bemoeien. Toen deed hij de deur open en verdween.

— En toen? vroeg Templar.

— Toen heb ik vele uren doorgebracht zonder te weten wat te doen. Wat moest ik doen? Zeker, ik geloofde Miko Istahan, hij was altijd eerlijk en oprecht tegen me geweest, en ik voelde, dat hij gelijk had omtrent Hal Burton. Maar ik mocht Hal te graag om hem zoiets te laten overkomen.

— En toen belde je hem in zijn hotel op en maakte een afspraak om hem té waarschuwen, niet waar?

— Ja, ik wilde proberen hem er toe te krijgen het land te verlaten, deze nacht nog, want Miko had gezegd, dat zijn arrestatie ieder ogenblik een feit kon worden.

— Door dat te doen stelde je Miko aan een groot gevaar bloot, zei Templar.

— Ja, dat weet ik en....

— En?

— Ik ben achteraf blij, dat ik hem niet heb kunnen waarschuwen. Maar wie zou hem hebben kunnen vermoorden? Zou Majoor Arlmat dit hebben kunnen laten doen?

— Neen, dat geloof ik absoluut niet. Men zou hem morgen in de loop van de dag gearresteerd hebben en het gewone proces zou het gevolg geweest zijn. Gevangenisstraf of in het gunstigste geval het land uitgezet.

— Nu is hij dood.... arme Hal....

— Kom je wel eens in „El Redicario”? vroeg Templar.

— Neen, Hal had er een hekel aan, dat ik daar kwam. Hij hield niet van die gelegenheid.

— Maar hij kwam er haast iedere avond. Zullen wij er morgenavond eens samen heengaan? Ik heb zo'n idee, dat we daar meer te weten komen.

— Goed, ik zou graag willen weten wat Hal precies uitvoerde en waarom men hem vermoordde. Zal ik u om tien uur in de hall van uw hotel ontmoeten?

— Uitstekend. Tien uur. Tot morgen dan. Toen ging hij heen.

HOOFDSTUK III.

Waarom een mens zijn medemens kan minachten en Carol Marden het slachtoffer wordt van het snobisme zijner landgenoten.

Voor het Ministerie van Oorlog stopte een grote, glimmende Studebaker. Er stapte een corpulente heer van circa zestig jaar uit, die ondanks zijn omvang en leeftijd met snelle schreden de stenen stoep opliep en de hoofdingang binnenging.

In de ruime, marmeren hall overhandigde hij zijn kaartje aan een in uniform gestoken portier, die dit met een ministeriële air aannam en er een blik opwierp.

BERNHEIM ARMAMENT WORKS
San Fransisco — Cal. U.S.A.

Ray Conover, Managing Director.

De portier schelde en even later kwam er een bode, die het kaartje meenam en langs een brede wenteltrap uit het oog verdween.

Ray Conover, de directeur van de Bernheim Wapenfabrieken, die met de dagelijkse leiding

van het bedrijf belast was, slenterde door de hall op en neer en wachtte tien minuten. Toen keerde de bode terug, wisselde enkele woorden met de portier en verzocht de Amerikaan hem te willen volgen.

Op de eerste verdieping werd Ray Conover binnengelaten in een klein vertrek, waar een betrekkelijk jonge man achter een groot schrijfbureau zat te werken. Hij stond op en zei:

— Bent u Mr. Conover?

— Dat ben ik, antwoordde de Amerikaan.

— Zijne Excellentie zal u ontvangen, sir.

— Dat doet me genoegen, antwoordde Conover.

— Wilt u mij maar volgen?

Hij liep het vertrek door en opende een deur, die hij binnenging. Met een galmende stem riep hij toen:

— Mr. Conover, Excellentie....

Conover ging naar binnen en liep regelrecht op het enorme, gebeeldhouwde bureau van Generaal Istahan toe. De Perzische Minister van Oorlog, gekleed in een lichtgrijs costuum van dunne stof, keek van zijn werk op en stond op om zijn bezoeker te begroeten.

— Aangenaam kennis met u te maken, Excellentie, zei Conover.

— Hoe maakt u het, Mr. Conover. Gaat u zitten.

De beide mannen namen plaats, staken sigaren op, spraken even over de reis, die de Amerikaan achter de rug had en over de hitte, die Perzië op dat ogenblik geselde en kwamen toen tot de zaak, waarvoor Mr. Conover van San Fransisco naar Teheran was gekomen.

— Excellentie, begon de Amerikaan. In San Fransisco bereikten ons berichten welke mij deden besluiten deze reis te ondernemen. Berichten, welke betrekking hadden op de handelingen van onze hoofdvertegenwoordiger, Mr. Burton. Het is ons ter ore gekomen, dat hij een onwettige activiteit aan de dag zou leggen, waarmede hij de reputatie van onze onderneming een geweldige schade zou kunnen berokkenen. Het is mij bekend, dat Mr. Burton regelmatig contact met u heeft gehad in verband met de wapenaankopen en de leveranties, welke wij in uw opdracht hebben uitgevoerd. U kent Mr. Burton dus en uit uw mond zou ik gaarne vernemen, wat er waar is van de berichten, welke mij in San Fransisco bereikten.

— Mr. Conover, begon de minister, de berichten welke u ontvangen hebt zijn inderdaad juist. Mr. Burton, uw hoofdvertegenwoordiger

alhier, was een uitermate scrupuleus mens, een intrigant. Door zijn ongewenste activiteit bracht hij de veiligheid van onze staat in gevaar. Maar, niemand beter dan Majoor Arlmad van onze Contra-Spionnage Dienst zou u omtrent Mr. Burton's daden kunnen inlichten. Als u even wachten wilt, zal ik Majoor Arlmad ontbieden.

Generaal Istahan liep naar zijn bureau, nam de hoorn van een der telefoontoestellen en draaide een nummer.

— Majoor Arlmad?

—

— Zoudt u zo goed willen zijn even naar mijn kabinet te willen komen?

—

— Ja, onmiddellijk graag.

—

— Ik wilde u eveneens spreken in verband met Mr. Burton, Majoor. Ik verwacht u met een minuut.

Toen legde hij de hoorn weer neer en verbrak de verbinding.

— Hè, zuchtte hij toen hij weer gezeten was, die mensen van de Contra-Spionnage Dienst verbeeldten altijd dat ze het beter weten. Ze hebben nooit tijd en maken ongeveer de helft op van de begroting van ons ministerie.

— Dat zal bij ons wel net zo het geval zijn, Excellentie, meende Conover, aan zijn sigaar trekkend.

Enkele ogenblikken later trad een heer van omstreeks veertig jaar, in een keurig wit uniform gekleed, met gouden epauletten en tressen, het vertrek van de minister binnen. Hij maakte een lichte buiging, liet zich voorstellen aan de Amerikaan en nam plaats, na daartoe uitgenodigd te zijn.

— Majoor Arlmad, begon de minister, Mr. Conover is de managing director van de Bernheim Wapenfabrieken en derhalve de chef van Mr. Burton. Mr. Conover is naar Teheran gekomen in verband met berichten, welke hem in San Fransisco bereikten ten aanzien van een eventuele ongewenste activiteit welke Mr. Burton aan de dag zou hebben gelegd. Wilt u Mr. Conover alles vertellen — tot in de kleinste bijzonderheid — wat u van de zaak Burton bekend is? A propos, is hij al gearresteerd?

— Ge...arresteerd? riep Mr. Conover uit. U wilt toch niet zeggen, dat Burton een... een misdadiger is... of een... Waarom zoudt u hem arresteren?

— Mr. Conover, begon Majoor Arlmad, een kalme man met scherpe, intelligente ogen en

een hoog voorhoofd. Alvorens aan het verzoek van Zijne Excellentie te voldoen zou ik gaarne willen weten, welke berichten u omtrent Mr. Burton hebt ontvangen.

— Juist, juist, beaamde Generaal Istahan. Het spreekt vanzelf, dat we dat eerst wensen te weten.

Majoor Arlmad glimlachte sarcastisch, doch bleef de Amerikaan aankijken.

— Wel, zei deze, wij vernamen, dat Burton in verband zou staan met een ondergrondse organisatie hier in Perzië, welke het doel had de regering omver te werpen en hier een communistisch regiem te vestigen. Naar mij bericht werd zou hij onderhandelingen voeren met deze organisatie over de verkoop van wapens.

— Van de Bernheim Wapenfabrieken? vroeg de majoor.

— Dat is mij niet bekend. Er werd gesproken over wapens... meer niet.

— Mr. Conover, zei Majoor Arlmad, ik zal u precies vertellen wat wij weten van Mr. Burton. Ik kan me voorstellen, dat u en uw collegadirecteuren het hoogst onaangenaam zullen vinden wanneer uw hoofdvertegenwoordiger in Perzië gearresteerd zou worden. Dit zou een zekere blaam op uw bedrijf kunnen werpen en haar reputatie schaden. Laat ik u daarom onmiddellijk gerust stellen: Mr. Burton zal nooit door ons gearresteerd worden.

— Neen? riep Conover opgelucht uit. Die berichten waren dus rijkelijk overdreven?

— Neen, die berichten waren geenszins overdreven, integendeel, ze gaven slechts een zeer gering en onduidelijk beeld van Mr. Burton's werkelijke activiteit. Maar wij zijn niet in staat Mr. Burton te arresteren...

— Waarom niet? vroeg Generaal Istahan.

— Omdat... Mr. Burton dood is, antwoordde de majoor.

— Dood??? riep zowel de minister als Mr. Conover uit.

— Ja, Mr. Burton werd vannacht op straat vermoord. Men heeft hem met een dolk neergestoken. Hij overleed onmiddellijk. De moord moet ongeveer om half vier plaats gevonden hebben... zijn lijk werd evenwel eerst om zeven uur gevonden. Hij lag in een smalle steeg tussen de Boulevard Arhamadan en het Urmia plein.

— Maar wie...? riep Conover uit.

— Dat, Mr. Conover, antwoordde Majoor Arlmad, is hetgeen wij zullen trachten te ontdekken. Maar om terug te komen op hetgeen u wilde weten, Mr. Burton was hoofdvertegen-

woordiger van de Bernheim Armament Works te San Fransisco en voerde herhaaldelijk besprekingen met autoriteiten van het Ministerie van Oorlog en Financiën betreffende de leveranties van wapenen. In de afgelopen vier maanden hebben wij voor een kleine millioen dollars aan wapens van u gekocht. De laatste tijd had hij evenwel herhaaldelijk ontmoetingen met een zekere Morenski, een lid van de Russische Legatie alhier. Natuurlijk kan men zeggen, dat beide mannen elkander dermate sympathiek vonden dat zij vriendschapsbanden aanknoopten en af en toe met elkaar een borrel gingen drinken. Doch ik van mijn kant veroorloofde mij iets anders te denken, en ik geloof wel, dat generaal Istahan mijn mening op dat punt deelt. Officieel stond Morenski bekend als legatiesecretaris, doch wij hadden alle reden om aan te nemen, dat hij chef was van de Russische Spionage Dienst, een organisatie, die vooral in Perzië bijzonder sterk vertegenwoordigd is. Er gaat geen week voorbij of wij arresteren een of meerdere personen, die direct of indirect iets met deze spionagedienst hebben uit te staan. Kortom, door deze ontmoetingen begonnen wij Burton te wantrouwen. Wij schaduwden hem verscheidene malen, doch steeds weer konden wij niets anders ontdekken, dan dat hij een borrel dronk met Morenski. Zoals u bekend zal zijn, viel de hele zending wapens, die ongeveer twee weken geleden in Bender Abbas ontscheept werd in de handen van rebellen, die in het Zuiden van het land opereren. En de zending, die eergisteren in Bender Abbas arriveerde ging dezelfde weg op.

— Wat? riep Conover uit. Bedoelt u de 97 kisten, die met de „David Lea” meekwamen?

— Precies.

— Ik kwam met dezelfde boot; ik vergezelde de wapens als het ware.

— Dat doet van de zaak niets af, Mr. Conover. Enkele honderden kilometers voorbij Jesd werd de trein, die de 97 kisten vervoerde overvallen door een groot aantal opstandelingen, die met mitrailleurs gewapend waren en de hele zending wapens viel in hun handen. Dit was de tweede keer. Een schade van circa twee honderd duizend dollar tezamen, Mr. Conover. Zeker, de verzekering dekt de schade. Maar wat hebben wij op dit ogenblik dringender nodig: wapens of geld?

— Ik meen wapens, concludeerde Mr. Conover.

— Juist. Wij konden een telegram van Mr. Burton onderscheppen, dat bestemd was voor

iemand in Jesd. Het werd gelezen, doch niemand begreep er iets van. Het bevatte een felicitatie ter gelegenheid van iemands verjaardag. Doch dit was natuurlijk een code en wij konden niets anders doen dan het voor verzending vrijgeven. Al bij al hadden wij voldoende verdenkingen tegen Burton om hem te arresteren. Dit hoefde evenwel reeds niet meer.

Hij hield op met spreken en stak een sigaret aan, terwijl zijn blikken strak op het gezicht van Mr. Conover gericht bleven. De minister zat zwijgend tussen hen in en scheen met zijn figuur niet goed raad te weten. Hij wilde geen stompzinnige opmerking maken in het bijzijn van Majoor Arlmad, die hem reeds voldoende belachelijk had gemaakt. Hij wist, dat hij als Minister van Oorlog veel te kort schoot en dat hij alleen gehandhaafd bleef, omdat hij een zeer goede vriend was van de Sjah, de regerende vorst.

— Tja, Mr. Conover, zei hij slechts, zo ziet u wat er niet kan gebeuren met personen, die men zijn vertrouwen schenkt.

Majoor Arlmad beet op zijn onderlip en achtte deze opmerking volkomen overbodig. Hij minachtte de generaal, omdat hij een protégé was van de Sjah en zich daardoor een ministersbaantje had weten te verschaffen, hij minachtte hem, omdat hij te dom was om een behoorlijk gesprek te voeren, zonder stompzinnige opmerkingen te maken, hij haatte hem, omdat hij bang was voor de Contra-Spionage Dienst, die hem uitlachte en maling had aan zijn bevelen, hij minachtte hem, omdat hij alleen maar belang stelde in mooie vrouwen en goede wijnen. Veel meer respect koesterde Majoor Arlmad voor zijn zoon, Luitenant Istahan, die hij in zijn dienst had opgenomen en die aan het begin van een succesrijke carrière stond.

— Ja, zei Conover, ik zal hiervan onmiddellijk verslag uitbrengen aan de Raad van Directeuren en Commissarissen. Ik zou niet weten wat mij op dit ogenblik anders te doen staat. Voorlopig zal ik hier blijven om te onderhandelen over nieuwe wapenleveranties. Het spreekt natuurlijk vanzelf, dat de beide verloren gegane leveranties aan ons betaald moeten worden. Wij kunnen niet verantwoordelijk zijn voor de aanwezigheid van opstandelingen in uw land. U zoudt deze kwestie aanhangig kunnen maken bij de Verenigde Naties.

— Dank u, sloeg de majoor dit voorstel af. Wij zullen trachten onze eigen boontjes op te knappen. Wij weten precies uit welke hoek de wind waait, Mr. Conover.

De Amerikaan stond op en zei:

— Dan zal ik u op het ogenblik niet langer ophouden, Excellentie. Ik zal onmiddellijk rapport uitbrengen aan mijn firma en om instructies vragen. Dezer dagen hoop ik u nieuwe voorstellen te doen.

Hij schudde Generaal Istahan de hand, maakte een lichte buiging voor Majoor Arlmad en verliet het kabinet van de Minister van Oorlog.

Generaal Istahan stond inmiddels met de handen in de zakken van zijn pantalon voor het hoge venster en keek naar de glimmende Studebaker, die dadelijk weg zou rijden. Hij voelde de blikken van Arlmad op zijn rug branden, hij voelde dat de majoor hem na dit onderhoud nog meer minachtte en voelde zich allerminst op zijn gemak.

— Is er nog iets van uw dienst, Majoor? vroeg hij zonder zich om te wenden.

— Ja, Excellentie, antwoordde de Chef van de Contra-Spionnage Dienst. Er is nog iets, dat ik u wilde vertellen waar niemand bij is.

— En dat is? Maak het kort want ik heb nog meer te doen.

— Uw werkzaamheden kunnen onmogelijk belangrijker zijn, dan hetgeen ik u te vertellen heb, Excellentie.

De majoor kwam naast de generaal staan en keek hem van terzijde aan.

— Wat is er, Majoor? Moeilijkheden?

— Ik weet wel, Excellentie, dat u niet graag met moeilijkheden wordt lastig gevallen... ondanks het feit, dat er Ministerie van Oorlog staat op het gebouw, waar u de scepter zwaait. Maar er kunnen momenten komen, waarop u uw houding zult moeten herzien. Ik weet — iedereen van mijn staf weet het — dat u zich verschuilt achter de figuur van de Sjah, dat u zich aan zijn waardigheid vastklampt als aan een strohalm. Zonder hem zoudt u reeds lang van deze plaats verwijderd zijn. Dat weet u en u weet, dat wij het weten. Ons land, Excellentie, verkeert in dreigend gevaar. U schijnt te vergeten, dat wij een machtige, doch even gevaarlijke buur hebben. Rusland ligt op de loer, Excellentie, en door uw hele houding speelt gij Rusland in de kaart.

— Wat mankeert er aan mijn houding? vroeg Generaal Istahan minzaam.

— Uw houding is helemaal geen houding, Excellentie. U bent niets anders dan een marionnet, een ledepop. U hebt geen ruggraat, geen eigen wil, geen energie, geen doortastend optreden, geen capaciteiten om zelf-

standig een beslissing te nemen. Dat mankeert er aan, Excellentie. Ik heb reeds lang gewacht op een gelegenheid om u dit te zeggen, doch uw houding tijdens het jongste gesprek met Mr. Conover deed de maat overlopen. Ik verlang, Excellentie, van u een ijzeren vuist... die alleen zal Perzië van een ondergang kunnen redden. Ik weet, dat u nooit in staat zult zijn uzelf een ijzeren vuist te verschaffen. Goed, maar luister dan naar mijn adviezen, tenzij u zich kunt verenigen met de idee om binnenkort als minister afgezet te worden.

— Wat bedoelt u hiermede, Majoor? vroeg hij gestreng.

— Precies wat ik zeg, Excellentie. Indien u niet van plan zijt alles te doen wat mogelijk is, om een burgeroorlog en een daaraan verbonden zijnde staatsgreep te voorkomen, zal ik mij genoodzaakt zien een audiëntie aan te vragen bij de Sjah, de hoogste instantie in het land.

Generaal Istahan was bleek geworden. Zeker, hij was een zeer goede vriend van de Sjah, ze gingen dikwijls samen op jacht, speelde vaak tennis of golf maar hij wist, dat de Sjah voor alles verlangde, dat zijn ministers hun plichten deden. Een bezoek van Majoor Arlmad aan de Sjah zou voor hem zeer onprettige gevolgen kunnen hebben. Niet dat de Sjah hem van het hof zou verstoten. Verre van dat. Maar hij zou hem van zijn ministeriële functie ontheffen en hem als Militair Attaché naar een of ander ver land afpoeieren.

— U durft zeer veel te zeggen, Majoor, zei hij zachtjes.

— Het werd de hoogste tijd, Excellentie. Indien ik misschien onbeleefd geweest ben, verzoek ik u mij dit te willen vergeven, doch het lot van mijn land ligt mij dermate na aan het hart, dat ik mijn zelfbeheersing voor een ogenblik verloor toen ik dacht aan het Zwaard van Damocles, dat boven ons hoofd hangt.

— Zeg wat je wilt, Majoor, zei de Generaal joviaal. Kom, we zullen gaan zitten.

— Perzië verkeert in een toestand, welke ernstig genoeg is om er de Staat van Beleg af te kondigen. Ik wil dit echter zo lang mogelijk vermijden. Maar om ergere dingen te voorkomen zullen wij krachtdadig op moeten treden tegen de opstandelingen, wier macht met de dag toeneemt. Twee wapenleveranties zijn reeds in hun handen gevallen. Dit betekent, dat wij hun geholpen hebben aan vele honderden mitrailleurs met bijbehorende patronen.

Hoe hadden we dit kunnen voorkomen? vroeg Generaal Istahan.

— Door mijn raad op te volgen. Twee weken geleden werd het eerste konvooi wapens overvallen. Goed, laten we daar niet verder over praten. Maar een week daarna kwam ik bij u met de mededeling, dat binnen enkele dagen een nieuw konvooi wapens in aantocht was en dat dit weldra in Bender Abbas zou ontscheept worden. Ik verzocht u het konvooi van Bender Abbas naar Teheran te laten excorteren door enkele militaire vliegtuigen. Doch wat was uw antwoord? Een beminnelijke glimlach, en met een handbeweging wuifde u mijn voorstel weg. Wie, Excellentie, is dus verantwoordelijk voor deze tweede overval? U, en niemand anders. Ik kon op eigen gezag geen vliegtuigen laten opstijgen, ik kon geen behoorlijke bewaking requireren. Wat zond u naar Bender Abbas? Een snotneus van een luitenant met twaalf boeren van soldaten, die van 'n geweer nauwelijks de voorkant van de achterkant konden onderscheiden.

— En dacht u, dat wij met behulp van enkele vliegtuigen deze overval hadden kunnen voorkomen, vroeg Generaal Istahan.

— Vanzelfsprekend. Bent u strateeg of niet? Naar verluid bestond de groep bandieten uit ongeveer honderd man. Dacht u, dat we die met drie vliegtuigen niet hadden kunnen wegmaaien? Ik had er mijn hoofd onder durven verwedden.

— Mogelijk, mompelde de minister afwezig.

— Waarom hebt u de arrestatie van Mr. Burton tegengehouden? ging de majoor voort.

— Omdat ik allerminst van zijn schuld overtuigd was en geen moeilijkheden met de Amerikaanse Ambassade wilde veroorzaken. Wij hebben de Amerikanen te hard nodig om twistappels te kweken.

— Die twistappel hebt u thans gekweekt, Excellentie. Burton werd vermoord en de Amerikaanse Ambassade zal het Ministerie van Buitenlandse Zaken om opheldering vragen. Buitenlandse Zaken weet van niets en komt bij u. Wat zal uw antwoord zijn? U kunt hoogstens zeggen: „Gut, hoe is het mogelijk. Die arme Burton toch.” Punt en nog eens punt. Maar u zult er niet bij vertellen, dat Majoor Arlmad er reeds herhaaldelijk bij u op aangedrongen heeft hem te arresteren. De Amerikaanse Ambassade zou ons dankbaar geweest zijn, indien wij deze moord hadden voorkomen door hem vroeger te arresteren.

— Mogelijk, mompelde de Generaal.

— Het schijnt, dat u nog steeds niet ten volle overtuigd bent van de ernst van de situatie, Excellentie. Wat denkt u, dat er met u en mij zou gaan gebeuren indien de opstandelingen er in slaagden het heft in handen te krijgen door een staatsgreep? Het zou betekenen, dat in Perzië een communistisch regiem gevestigd zou worden met als gevolg, dat u en ik moesten verdwijnen. Waarheen? Kunt u die vraag beantwoorden?

— Siberië, veronderstel ik. Maar zo ver hoeven we het niet te laten komen. Dacht u dat de Sjah zou wachten tot de communisten de macht in handen hadden? Hij zou tijdig de vlucht nemen

— En u er achteraan, meende de majoor.

— En u ook, majoor.

— Maar heel Perzië kan niet weglopen. Neen, Excellentie, u bent bij lange na nog niet door-drongen van de ernst van de situatie.

— Goed, wat verlangt u dat ik doen zal om moeilijkheden te voorkomen?

— Bent u werkelijk bereid het roer om te gooien en krachtdadig op te treden tegen de rebellen? vroeg Majoor Arlmad.

— Absoluut. Zegt u maar wat uw voorwaarden zijn. Ik zal mij wat meer met de militaire aangelegenheden gaan bemoeien. Tot dusver bestond mijn werk uit niet veel meer dan het geven of bezoeken van recepties en bals en al dergelijke dingen meer. Wij zullen zien of we een staatsgreep kunnen voorkomen.

— Die kan voorkomen worden, Excellentie. Luistert u maar....

- o -

— Vertrouw jij die Didou Sanois volkomen? vroeg Maryse toen ze de volgende morgen met John Templar aan het ontbijt zat. Het was de morgen, volgende op de moord op Hal Burton. Ze zaten op het brede balkon voor hun salon, dat door een zonnenscherm overschaduwd werd.

— Om je de waarheid te zeggen vertrouw ik haar volkomen, Maryse, antwoordde de avonturier.

— Heeft ze zo'n indruk op je gemaakt? luidde de typisch vrouwelijke vraag, die moest voorkomen, dat het gesprek zou stokken. Templar's gedachten verkeerden namelijk helemaal niet bij het gesprek, dat zijn vriendin probeerde gaande te houden.

— Ze heeft inderdaad indruk op me gemaakt, doch niet de indruk, welke jij bedoelt, kindje. Tot dusver is er nog maar een vrouw geweest, die die in druk op mij heeft kunnen maken, en dat ben jij geweest.

— Ik hoop het te blijven, lieverd, antwoordde zij.

— Dat zal geheel van jezelf afhangen, Maryse.

Toen wist Maryse Choisy niet meer wat te zeggen. Ze dronk zwijgend haar thee, at haar geroosterd brood met gebakken eieren en stond toen op teneinde in de badkamer haar toilet te voltooien.

Templar schonk zich nog een vierde kop thee in en stak een sigaret op. Zijn blikken dwaalden over het met zonnestralen overgoten Urmia-plein, naar de electriche klok in het midden, waar hij enkele uren geleden Didou Sanois had ontmoet. Zeker, Didou had indruk op hem gemaakt en wel degelijk de indruk, die Maryse bedoeld had. Niet dat hij verliefd op haar was geworden. Zijn gevorderde leeftijd en zijn nuchter verstand zouden een dergelijk evenement te allen tijde voorkomen, maar niettemin dwaalden zijn gedachten steeds weer af naar het tere, donkere schepseltje met haar bekoorlijke lijnen, haar matte, ernstige gezichtje en de eerlijke, donkere ogen, die hem zo oprecht hadden aangekeken. Tenslotte was hij een man van vlees en bloed, in de kracht van zijn jaren en het zou wel zeer onnatuurlijk geweest zijn, indien een knappe vrouw geen indruk meer op hem zou maken. Hij voelde, dat er achter de moord op Hal Burton meer school dan Didou vermoedde. Het was overigens goed te begrijpen, dat Luitenant Istahan haar niet alles had kunnen vertellen. In vele gevallen is het gezonder niets te weten dan iets.

Hij stond op, ging naar binnen en riep Maryse, die nog steeds in de badkamer was, toe, dat hij uitging en tegen het middaguur weer terug dacht te zijn. Maryse kende haar vriend voldoende om te weten, dat ze niet zou moeten trachten hem hierin tegen te houden of te weten te komen waar hij heen ging, want wanneer Templar eenmaal met zijn volle geest bij de een of andere zaak was, bestond er geen mens, die hem van bepaalde plannen kon tegenhouden.

In de hall kocht Templar een paar kranten en ging er mee op een bank onder een paar palmen zitten. Haastig las hij de grote koppen en bladerde de ene krant na de andere door.

Enkele minuten later kwam er in een fauteuil tegenover hem een andere heer zitten, die hem vriendelijk toeknikte en vroeg of de plaats vrij was. Templar mompelde iets onverstaanbaars en de man ging zitten. Hij bestelde een kop koffie en stak een sigaar op. De man zag er typisch Amerikaans uit en had bovendien met een kennelijk Amerikaans accent gesproken.

— Bent u ook Amerikaan, vroeg hij plotseling.

Templar keek op en voelde zich gestoord, doch het feit, dat Hal Burton eveneens een Amerikaan was geweest, deed hem zijn aandacht op deze onbekende vestigen.

— Neen, glimlachte hij beleefd, ik ben Engelsman.

— O, sorry. Er zijn hier meer Engelsen dan Amerikanen, geloof ik, hè?

— Zo is het tenminste altijd geweest, antwoordde Templar. Hoezo, voelt u zich niet wel, wanneer u niet door landgenoten omgeven wordt?

— O, neen, verre van dat. Mijn meeste landgenoten zijn me te druk en te lawaaierig. Ik ben soms wel eens blij onder Engelsen te kunnen verkeren. Maar... eh... mag ik mij misschien even voorstellen. Mijn naam is Marden, Carol Marden uit San Fransisco.

— Sir Neville Carlisle, stelde Templar zich met een hoofdknikje voor. Aangenaam kennis met u te maken, Mr. Marden.

— O, het genoegen is geheel aan mij, antwoordde Carol Marden.

— Komt u uit San Fransisco? vroeg Templar.

— Ja, hoezo?

— Er logeert nog iemand in het hotel, die uit San Fransisco komt. Een zekere Mr. Burton. Kent u hem of is San Fransisco te groot om iedereen te kennen?

Carol Marden schoot in de lacht en dronk van zijn koffie.

— Als ik honderd mensen in Frisco ken is het veel. Maar die... eh... Burton ken ik niet. Neen, nooit van gehoord. Overigens een veel voorkomende naam, maar ik heb geen enkele kennis, die Burton heet. Weet u ook bij toeval wat hij deed?

— Als ik me niet vergis is hij hoofdvertegenwoordiger van een wapenfabriek uit Frisco. De naam heeft hij me wel genoemd maar ben ik vergeten.

— Was het soms de Bernheim Armament Works? vroeg Carol Marden.

— Ja... nu u het zegt herinner ik het me.

De Bernhem Armament Works. Die fabriek vertegenwoordigde hij in Perzië. Ik denk, dat ze wapens leverde aan de Perzische regering of zoiets.

— Ja, dat is wel het meest voor de hand liggend, vond Marden, die inmiddels zijn koffie geledigd had en zijn sigaar in het glazen asbakje uitdrukte om onmiddellijk een nieuwe op te steken.

— U bent zeker ook voor zaken hier? vroeg hij even later weer.

— Neen, ik ben hier enkele dagen met vacantie. Wij — dat zijn mijn vriendin en ik — zijn op weg naar India om daar enkele weken bij een vriend te gaan logeren.

— Per vliegtuig zeker?

— Ja, ik ben met eigen toestel.

Dat scheen Carol Marden enigszins te verwonderen want hij trok tenminste de wenkbrauwen zo hoog op, dat Templar een ogenblik bang was ze in 's mans kuif te zien verdwijnen.

— Uw eigen toestel? vroeg hij verbaasd. Ik wist niet dat er in Engeland nog millionairs waren.

— Moet je in Amerika dan millionair zijn om er een vliegtuig op na te houden?

— Bij ons heeft wel iedereen een auto, maar een vliegtuig....

— Tja, auto's zijn duur bij ons. Je moet al werkelijk van goede huize komen om een auto te kunnen bekostigen. Maar een vliegtuig.... och.... binnen enkele jaren gaan alle arbeiders met hun eigen helioptère naar de fabriek.

Carol Marden begon te voelen, dat hij er tussen werd genomen en zei niet veel meer. Hij keek de hall wat rond, produceerde dikke rookwolken, die traag in de richting van de glazen draaideuren zweefden en was kennelijk niet van plan het gesprek voort te zetten. Hij voelde zich door een Engelsman gevangen op het eigen Amerikaanse snobbisme....

Enkele ogenblikken later stond hij op, gaf Templar een beleefd knikje en liep naar de receptie om iets te vragen. Toen verliet hij het hotel, bij Templar een tamelijk domme indruk achterlatend.

—o—

Leest pagina 4

van het omslag!

HOOFDSTUK IV.

Waarom Ray Conover veronderstelt werd niet in Teheran te zijn en Templar zich afvraagt of er in Perzië levende doden bestaan.

Majoor Arlmad zat over een rapport gebogen, dat voor hem op zijn schrijftafel lag. Hij bestudeerde ieder detail, dat betrekking had op Hal Burton's aanwezigheid in Teheran, zijn ongewenste activiteit, zijn relaties met de Rus Morenski en tenslotte zijn dood, door de hand van een tot dusver onbekend gebleven moordenaar.

Plotseling werd er zachtjes op de deur geklopt en trad een jonge luitenant het vertrek binnen. Hij hield een kaartje in zijn hand, dat hij zijn chef overhandigde. Majoor Arlmad nam het van hem aan en las hetgeen er op stond:

Carol Marden
Part. Detective

En met inkt stond er onder geschreven „Inzake Hal Burton”.

— Laat Mr. Marden binnen komen, luitenant.

De jonge officier knikte beleefd en verdween. Een minuut later betrad Carol Marden de werkkamer van Majoor Arlmad, sigaar losjes tussen de lippen, colbertje los, boord van zijn overhemd open en das halfstok. In zijn hand hield hij een lederen actentas, een strooien hoed en een grote zakdoek, die drijfmat was van het zweet.

Hij pufte als een locaalspoortje en kon nauwelijks een woord uitbrengen, hetgeen Majoor Arlmad vermakelijk deed glimlachen.

— U schijnt niet tegen ons klimaat te kunnen, Mr. Marden, zei hij, opstaand. Hij begroette de Amerikaan, nodigde hem uit tegenover zijn bureau plaats te nemen en zei:

— Wat is er van uw dienst, Mr. Marden. Ik zie, dat u komt naar aanleiding van Mr. Burton.

Carol Marden wiste eerst nog eens zijn gezicht, hoofd en nek af en zei toen:

— Ik heb een brief bij me, die u beter eerst zou kunnen lezen. Dit bespaart mij een hoop uitleg en overbodige vermoedenissen.

Uit zijn tas haalde hij een mapje en nam daar een brief uit, welke hij de majoor overhandigde.

Deze leunde achterover en las:

BERNHEIM ARMAMENT WORKS - U.S.A.
260 Montgomery Street — San Fransisco
(Cal.)

San Fransisco, 17 Februari 1950.

Aan Z. E. Generaal Istahan
Minister van Oorlog
TEHERAN
Perzië
Excellentie,

Brenger dezes, Mr. Carol Marden uit San Fransisco - U.S.A., is door ons concern aangesteld als particulier detective en belast met het onderzoek naar de draagwijdte der geruchten, welke ons vanuit Teheran bereikten, betreffende een ongewenste activiteit van onze hoofdvertegenwoordiger aldaar, Mr. Hal Burton, die sedert vier maanden onze belangen in uw land en bij uw regering behartigt.

Het zal u duidelijk zijn, dat onregelmatigheden, bedreven door een onzer vertegenwoordigers in het buitenland, de reputatie van ons concern aanzienlijk kunnen schaden en wij wensen niets liever dan aan dergelijke onregelmatigheden een onmiddellijk einde te maken. Derhalve verzoeken wij u beleefd Mr. Carol Marden alle gewenste steun te willen verlenen bij het uitvoeren van zijn opdracht, opdat hij in staat zal worden gesteld ons een uitvoerig en gedetailleerd rapport uit te brengen.

Wij hopen van ganser harte, dat de geruchten, welke ons bereikten, van elke grond ontbloeit zijn en spreken de wens uit ook in de toekomst op even aangename wijze zaken met u te mogen doen, als dit voorheen het geval was.

BERNHEIM ARMAMENT WORKS - U.S.A.

Met de meeste hoogachting,
w.g. Sam Coster
President-Directeur.

Majoor Arlmad gaf de brief aan Mr. Marden terug en vouwde de handen op het witte jasje van zijn uniform.

— Mr. Marden, zei hij toen, ik zal maar meteen met de deur in huis vallen. In de afgelopen nacht werd Mr. Hal Burton door een tot dusver nog onbekend gebleven persoon vermoord. Van roof of iets dergelijks is geen sprake en wij kunnen dus gevoegelijk aannemen, dat er achter deze moord iets heel anders, veel belangrijkers schuilt.

— Wat, bijvoorbeeld? Ik moet namelijk een gedetailleerd verslag uitbrengen.

— Mr. Hal Burton was een intrigant, die wij reeds enkele weken in de gaten hielden. Hij stond in verbinding met agenten van de Russische Spionnage Dienst en onderhandelde

naar alle waarschijnlijkheid over geheime wapenleveranties aan Perzische opstandelingen, die vanuit Rusland worden gesteund met geld en goederen. Wapens schijnen ze evenwel niet voldoende te hebben aan de andere zijde van de Kaukasus. Dat is alles, Mr. Marden.

— Maar, dat is voor mij nog lang niet genoeg, Majoor, zei Marden.

— Meer zult u van mij niet kunnen vernemen, Mr. Marden. Trouwens, uw geloofsbrief is gericht aan Generaal Istahan en ik vraag me dus af waarom u bij mij komt.

— Omdat men voor dergelijke zaken beter met iemand van de Contra-Spionnage Dienst kan praten dan met een minister. U vertelt de minister toch niet meer dan u kwijt wilt.

Dit moest Majoor Arlmad volkomen toegeven, doch hij zei:

— U schijnt op de hoogte te zijn, Mr. Marden. Maar heus, ik kan u niet meer vertellen. Ik weet trouwens zelf niets meer.

— Nou, dan zal er niets anders opzitten dan dat ik maar wegga. U hebt er zeker geen bezwaar tegen, dat ik nog wat in Teheran blijf rondhangen?

— Tegen Mr. Burton's aanwezigheid hadden wij in de beginnen ook geen bezwaar. U hebt alles in uw eigen hand. Goedenmiddag, Mr. Marden en succes. Eh... apropos... werkt u wel meer voor de Bernheim Armament Works?

Carol Marden keerde op zijn schreden terug en ging weer zitten.

— Zeker, antwoordde hij. Ik werk bijna uitsluitend voor hen.

— Ik neem aan, dat u de directeuren van het bedrijf dus wel kent?

— Allemaal, tot de commissarissen toe.

— Zijn er veel directeuren?

— Drie directeuren en een president-directeur. Hoe-zo?

— Kent u ze bij naam?

— Natuurlijk ken ik ze. Sam Coster is de president-directeur; de man, die me deze opdracht gaf. Dan hebben we de technisch-directeur Herb Graffis, de commercieel-directeur Bruce Poling en de reizend-directeur Ray Conover.

— Eh... kent u die Ray Conover?

— Ik ken ze allemaal. Waarom?

— Oh... ik heb Mr. Conover eens ontmoet.

— Hier, in Teheran?

— Ja... tijdje geleden. Is hij in Frisco op het ogenblik?

— Neen, hij ging ongeveer een week geleden met ziekenverlof naar Honolulu.

— Is hij ziek?

— Een beetje overspannen geloof ik. Gaat wel weer over. Nou, nog iets, majoor?

— Neen... eh... dank u, Mr. Marden. Tot ziens overigens...

Carol Marden verliet de werkkamer van Majoor Arlmad, die daarna een telefoongesprek voerde van ruim twintig minuten. Vervolgens vroeg hij een ijlgesprek aan met San Fransisco en ging toen naar huis om iets te eten.

- o -

Om half elf gingen John Templar en Didou Sanois de bar „El Redicario” binnen. Ze waren beiden in avondkleding en legden hun jas en mantel af in de vestiaire. Een keurige ober bracht hen naar een hoektafeltje en Templar bestelde champagne.

Het was een betrekkelijk kleine gelegenheid, die bestond uit twee bars, een klein restaurant, waar hoogstens twintig gasten konden souperen en een dansvloer met een twintigtal tafeltjes er omheen.

De ober bracht de champagne met koeler en glazen, serveerde en toen Templar Didou een sigaret ofreerde gaf de man beleefd vuur.

— Eh... wat ik vragen wilde, ober, zei Templar, zijn sigaret in het vlammetje houdend. Kent u een zekere Mr. Burton?

— O, ja zeker, sir. Mr. Burton komt haast iedere avond hier. Vanavond zou hij ook weer hier zijn. Wenste u hem te spreken?

— Neen, dat niet, Mr. Burton is verhinderd te komen. Maar hij had vanavond een afspraak met iemand hier en hij heeft mij gevraagd hem te willen vervangen.

— O, ja, sir. Mr. Burton is meestal in gezelschap van Mr. Kafulis, een Griek, naar ik meen.

— Ja, ja, dat is 'me bekend, Mr. Burton vertelde het me, maar ik ken Mr. Kafulis niet persoonlijk en ik wilde u vragen me hem aan te wijzen zodra hij binnenkomt. Eh... een beetje discreet, natuurlijk.

— Vanzelfsprekend, sir, ik zal er voor zorgen...

Toen ging de man heen.

Templar keek Didou aan en hij zag, dat er in haar ogen een vraag lag.

— Zeg het maar, Didou, zei hij.

— Wie zou die Kafulis kunnen zijn? vroeg ze. En een Griek nog wel. Ik heb Hal er nooit over horen spreken.

— Sprak Burton dan wel eens over andere bekenden van hem?

— Neen, dat niet, maar het viel me eigenlijk nooit op, dat hij nimmer over zijn werk sprak. Maar nu hij dikwijls hier een zekere Kafulis ontmoette komt me dat zo vreemd voor.

— Dat kan ik me voorstellen. Maar, Burton zal wel meerdere personen gekend hebben zonder dat jij er iets van wist. Een hoop dingen zijn me inmiddels reeds duidelijk geworden, behalve het motief tot de moord. Waarom werd Hal Burton vermoord? Dat is de vraag waar alles om draait. Wanneer we dat weten, zullen we gauw genoeg weten wie opdracht tot de moord gaf en welke rol Burton speelde.

Om half twaalf kwam de ober naar John Templar toe. Hij bracht zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van de avonturier en fluisterde:

— Ziet u die heer met dat witte costuum? Hij zit zes tafeltje hiervandaan, heeft een kaal hoofd en draagt een bril. Dat is Mr. Kafulis, sir.

— Dank je, ober.

Toen de man verdwenen was keek Templar ongemerkt in de richting van de aangeduide persoon. Templar nam hem gedurende enkele ogenblikken scherp op en wendde zich toen weer tot Didou.

— Dat is hem, Didou, zei hij. Ik stel voor, dat jij in de snack-bar gaat zitten om iets te eten terwijl ik een praatje met Kafulis ga maken. Hij zal me wel niet vertellen waarom Burton vermoord werd, doch je kunt nooit weten waar zo'n praatje goed voor is. Tot straks, kindje.

Didou stond op en liep naar de snackbar, gevolgd door Templar's blikken, die aan haar ranke figuurtje bleven kleven tot ze om de hoek verdwenen was. Toen stak hij een nieuwe sigaret op, rees overeind en slenterde onverschillig in de richting van het betrokken tafeltje.

Zonder iets te zeggen nam hij naast de Griek plaats.

— Kalisperra (Goedenavond), groette Templar in het Grieks. U bent Mr. Kafulis, als ik me niet vergis?

— Inderdaad. Met wie heb ik het genoeg?

— Sir Neville Carlisle is mijn naam, antwoordde Templar. Ik had graag even met u willen spreken. Hebt u daar bezwaar tegen?

Hij keek op zijn horloge en toen antwoordde hij:

— Ik heb om twaalf uur een afspraak, dus als u het binnen tien minuten kunt doen... gaat uw gang, Sir Neville.

— U hebt een afspraak met Mr. Burton, niet?

Kafulis keek Templar even doordringend aan en glimlachte toen charmant.

— Inderdaad. Ik vraag me af hoe u dat weet, al moet ik toegeven, dat ik er geen geheim van heb gemaakt. Ik ontmoet Mr. Burton hier dikwijls.

— Zakelijk?

Mr. Kafulis' gezicht betrok.

— Sir Neville, mag ik vragen wat deze vraag te betekenen heeft? Heeft u er belang bij in welk verband ik Mr. Burton ontmoet?

— Ja, dat gaat me zeker aan. Ik kom namelijk in Mr. Burton's plaats. Hij kan zelf niet komen.

— Niet?

— Neen, hij werd gisteravond gewond en ligt in het ziekenhuis.

Kafulis zette zijn bril af en begon de glazen met een zijden zakdoek schoon te vegen.

— In het ziekenhuis? herhaalde hij ongelovig. En nog wel gewond? Maar wat is hem dan in vredesnaam overkomen?

— Hij werd aangerand, Mr. Kafulis. Iemand heeft waarschijnlijk getracht hem te beroven, doch hij wist de aanvaller van zich af te slaan. Niettemin werd hij met een dolk in de rug gewond.

Kafulis keek Templar aan en kneep de ogen even iets toe.

— Hij is dus niet....

— Neen, dood is hij niet. Verbaast u dat?

Kafulis perste de lippen op elkaar en keek Templar diep in de grijze ogen.

— Mij verbaast alleen, dat Burton u gestuurd zou hebben, aangezien wij helemaal geen zakelijke bespreking hadden. Wij plachtten elkan- der dikwijls hier te ontmoeten en spraken dan over koetjes en kalfjes. En ik heb heus geen behoefte dat met u te doen. In welk ziekenhuis ligt Mr. Burton. Dan kan ik hem even opzoeken.

— Mr. Burton ligt in het lijkenhuisje, Mr. Kafulis.

Kafulis' gezicht betrok en het wilde Templar voorkomen alsof de man plotseling opgelucht scheen.

— Hij is dus wel dood?

— Ja, hij werd vermoord, Mr. Kafulis. Verwondert u dat?

— Of mij dat verwondert, vraagt u? U neemt een air aan, Sir Neville, alsof u mij van de moord verdenkt. En bovendien vraag ik me af op grond waarvan u zich die vragen en die toon aanmatigt. Bent u soms van de politie?

— Neen, ik ben niet van de politie. Maar

ik stel belang in alles wat met Mr. Burton en diens dood te maken heeft.

— Mag ik vragen waarom?

— Mag ik vragen waarom u opgelucht was toen ik Burton's dood bevestigde?

— Opgelucht?? Ik?? Hoe komt u daarbij? Meneer, of u bent krankzinnig of u bent een intrigant.

— Pardon, u spreekt over mij en niet over Mr. Burton.

— Wat bedoelt u daarmee?

— Wat is Burton volgens u: een krankzinnige of een intrigant?

— Geen van beide.

— Als dat een gemeend antwoord is, Mr. Kafulis, dan bent u een van beide. Goedenavond.

Hij stond op en liep naar de snackbar waar hij zich bij Didou voegde.

— Heb je iets vernomen, dat van belang was? vroeg ze nieuwsgierig.

— Neen, maar wel iets gemerkt, antwoordde Templar. Ik vertelde die Kafulis dat Burton verhinderd was omdat hij gewond in een ziekenhuis lag en dat ik in zijn plaats was gekomen.

— Slikte hij dat?

— Dan zou hij wel gek geweest zijn. Maar kort daarop vertelde ik hem, dat Burton dood was.... vermoord. Toen was hij kennelijk opgelucht. Zijn ogen slaakten een diepe zucht van verlichting, om het zo maar eens uit te drukken.

— Ik begrijp nog steeds niet, dat....

Ze hield op met spreken en starde strak naar de ingang van de snack-bar. Daar stond een jongeman van omstreeks dertig jaar, gekleed in smoking.

— Ken je die man, vroeg Templar.

Didou knikte.

— Iedereen schijnt iedereen hier tegenwoordig te ontmoeten, antwoordde ze. Dat is nu Luitenant Istahan, die ik liet lopen voor Hal Burton. Ik vraag me af wat hij hier zoekt.

— Probeer hem hier te krijgen. Ik zou graag eens met hem willen spreken. Maar praat je mond niet voorbij.

Ze keek halsrijkend naar de ingang van de snack-bar en toen kreeg luitenant Istahan haar in de gaten. Ze wenkte hem door middel van een beweging van het hoofd en hij kwam langzaam op haar toe.

— Hallo, Miko, zei ze, leuk je hier te ontmoeten. Mag ik je even voorstellen aan een bekende.... Sir Neville Carlisle.... Luitenant

Miko Istahan. De beide mannen gaven elkaar vluchtig de hand en Miko ging naast Didou aan de bar zitten.

Het was duidelijk merkbaar, dat de jongeman ontstemd was over het feit, dat Didou hem voorgesteld had met het praedicaat „luitenant”, waaruit afgeleid kon worden, dat hij in „El Redicario” liever incognito bleef.

— Miko, luister eens, ik heb Burton niet meer gezien sedert gisteravond. Is er iets.... is hij al....

Hij legde zijn hand op haar arm en keek haar strak aan.

— Didou, zei hij, ken je die heer al lang?

— Neen, sedert gisteravond, maar hij is volkomen te vertrouwen.

— Laat die beoordeling maar aan mij over, Didou.

Templar volgde dit gesprek en zat lachend in zijn glas te staren. Hij mocht dat kindergedoe wel, al moest hij toegeven, dat Didou ietwat onvoorzichtig te werk ging. Hoe wist ze, dat hij te vertrouwen was?

— Mr. Istahan, wendde Templar zich tot hem, mag ik Didou's woorden even met bewijzen staven?

De Perzische officier keek de Engelsman strak aan en zei:

— Gaat uw gang, Sir Neville. In elk geval ben ik al blij, dat u mijn rang weg laat.

— Ja, het was inderdaad onverstandig van Didou om u met luitenant aan te spreken. Kijkt u eens, hier hebt u mijn paspoort.... hier een diplomatiek paspoort, dat nog steeds geldig is, doch waarvan ik geen gebruik meer maak. Ik was namelijk tijdens de oorlog agent van de Britse Geheime Dienst.... Wit u nog meer zien?

— Neen, dank u, Sir Neville. Uw naam kwam me trouwens al bekend voor. Ik weet weliswaar niet meer in welk verband ik hem gehoord heb, doch niet als misdadiger althans. Ik neem aan, dat Didou u reeds over mij gesproken heeft?

— Didou was inderdaad zo onvoorzichtig, glimlachte Templar. Gelukkig, dat ik — zoals zij beweert — volkomen te vertrouwen ben....

Luitenant Istahan glimlachte en offreeerde sigaretten.

— Zelfs een diplomatiek paspoort is tegenwoordig geen waarborg meer voor iemands rechtschapenheid, Sir Neville.

— Dat moet ik toegeven.

— Waarover wilde u mij spreken?

— Heb ik gezegd, dat ik u spreken wilde?

— Ongetwijfeld tegen Didou, antwoordde hij. Uit zichzelf zou ze me niet geroepen hebben.

— U bent zeer schrander, Mr. Istahan. Werkelijk zeer schrander.

— Dat brengt mijn beroep mee, commenteerde Miko.

— Wat is uw beroep, als ik vragen mag? vroeg Templar.

Even aarzelde de jongeman. Toen antwoordde hij met een strak gezicht:

— Militair, Sir Neville, in de rang van eerste luitenant.

Templar lachte fijntjes en bestelde iets te drinken bij de barman.

— Bent u „ex officio” hier? vroeg de Engelsman.

— Ik versta geen Latijn, Sir Neville.

— Dan heeft Zijne Excellentie uw vader u een incomplete opvoeding gegeven, Mr. Istahan. Ik bedoel, bent u beroepshalve hier?

— Neen, u?

— Ja.

— En wat is uw beroep?

— Bar-bezoeker.

Luitenant Istahan lachte openhartig en hief zijn glas op om te klinken. Zij dronken en toen kwam de jongeman naast Templar zitten.

— Zo kunnen we gemakkelijker met elkaar praten, zei hij. Waarover wilde u mij spreken.

— Over Hal Burton, antwoordde Templar. En bovendien wilde ik u iets geven, dat ik niet meer nodig heb.

Hij haalde uit zijn binnenzak de portefeuille en de agenda, welke hij op het lijk van Hal Burton gevonden had. Istahan nam ze aan, keek er in en vroeg dan verwonderd:

— Maar, hoe komt u daar in 's hemelsnaam aan?

— Gevonden.

— Gevonden? Op straat?

— U slaat de spijker op zijn kop. Op straat heb ik die dingen gevonden, Mr. Istahan.

— Dat belieft ik niet te geloven, antwoordde de Pers.

— Dat kan ik u niet kwalijk nemen, maar het is en blijft een feit. Overigens, waar werd het lijk van Hal Burton gevonden?

Luitenant Istahan kneep zijn ogen iets toe en nam zijn sigaret uit de mond, terwijl hij aandachtig naar het leer van de portefeuille in zijn hand keek.

— Weet u van de dood van Burton af?

— Ik sprak over een lijk. Of bestaan er in Perzië levende doden?

— Zijn lijk werd gevonden op straat.

— Dus waar ik zijn portefeuille en zak-agenda vond.

— Wilt u daarmee zeggen, dat u zijn lijk vond?

— Precies, maar hij was me te zwaar om mee te nemen en daarom volstond ik met zijn portefeuille en agenda.

— Sir Neville, ik zou graag willen weten waarom u zich voor deze affaire interesseert? Het is een zeer ongezonde affaire, Sir Neville.

— Ik ben ingeënt tegen alle besmettelijke ziekten, Mr. Istahan. Veel kan me dus niet meer gebeuren.

— Maar u hebt zich niettemin zeer schuldig gemaakt en wel aan twee strafbare feiten: lijkenroof en het achterhouden van documenten, welke in verband met een politieel onderzoek van belang waren.

— U schijnt dan wel geen Latijn, maar toch zeker wel rechten gestudeerd te hebben.

— Daar gaat het niet om, Sir Neville. Ik constateer feiten.

— Mag ik u even vertellen, dat ik gisteravond in gezelschap van mijn vriendin...

— U bedoelt Miss Sanois?

— Ik sprak over mijn vriendin en niet over de uwe. Ik kwam dus met mijn vriendin uit de „Sheherezade” en we gingen te voet naar ons hotel terug. In een steeg tussen de Boulevard Arhamadan en het Urmia-plein stuitten wij in het donker plotseling op het lijk van een blanke. Ik doorzocht de zakken en vond deze portefeuille en agenda, die ik meenam, omdat moordzaken me nu eenmaal altijd geïnteresseerd hebben en ik niets anders te doen heb, dan ze te ontrafelen. Dat is alles. Ik heb me belast met het onderzoek naar de moord op Hal Burton, tenzij u bezwaar hebt tegen mijn inmengingen. A propos, in het café hiernaast zit een heer in wit kostuum, kaal hoofd, bril op. Wilt u eens gaan zien of u die persoon kent? Hij noemt zich Kafulis en had haast iedere avond een ontmoeting hier met Hal Burton.

Luitenant Istahan gleed van zijn kruk en drentelde nonchalant naar de danszaal om vijf minuten later weer terug te keren.

Hij ging zwiingend op zijn kruk zitten en keek Templar aan.

— Kent u hem?

— Ja, maar zijn naam is niet Kafulis.

— Dat heb ik al lang gedacht, en hij wist ook, dat Burton dood is, ondanks het feit, dat er geen ruchtbaarheid aan de moord is gegeven. Wie is het?

— De man, die zich Kafulis noemt, heet in

werkelijkheid Morenski. Hij is secretaris van de Sowjet-Legatie in Teheran. Wij weten, dat hij met Burton in contact stond. Uiteindelijk hebt u niets meer kunnen ontdekken dan wij reeds wisten, niet waar?

— Maar ik had er slechts twintig uur voor nodig. En u waarschijnlijk twintig dagen. Dat is het verschil. En binnen vier en twintig uur hoop ik meer te weten dan u. A propos, kent u een zekere Nadir Kodsjar?

— Kolonel Nadir Kodsjar? Of ik die ken? Maar natuurlijk ken ik die. Hij is de Chef van de Generale-Staf en...

— Ja, ja, dat weet ik, antwoordde Templar, die niets anders van Nadir Kodsjar wist, dan dat hij die naam gelezen had op het bierviltje, hetwelk hij in Burton's zak vond.

— Waarom vroeg u mij dan naar hem?

— Omdat ik Burton enkele dagen geleden met hem zag staan spraten in de hall van ons hotel. Had hij iets met Burton te maken?

— Burton had uiteraard met alle vooraanstaande militairen te maken, antwoordde Miko Istahan. Ik weet niet in hoeverre Kolonel Kodsjar en Burton elkaar kenden.

Ze bleven nog een half uurtje met elkander spreken. Toen verzocht Templar of Luitenant Istahan zo vriendelijk zou willen zijn Didou naar huis te brengen, hetgeen de jongeman met liefde deed, uiteraard. Templar was hier blij om, aangezien hij belangrijker dingen te doen had, dan jonge meisjes te chaperonneren.

In de vestiaire namen zij van elkander afscheid en Templar beloofde Didou, haar de volgende dag aan Maryse voor te stellen.

Door hetzelfde steegje waar hij de vorige nacht het lijk van Hal Burton gevonden had keerde hij terug naar het Irania-Hotel, waar hij Maryse reeds in bed aantrof. Ze lag een boek te lezen en was kennelijk verheugd haar vriend terug te zien.

— Nieuws? vroeg ze.

— Die vent van het viltje is Chef van de Generale-Staf in de rang van Kolonel, antwoordde Templar, zich ontdoend van jas en overhemd.

— Ga je naar bed?

— Neen, ik verkleed me. Ik heb nog iets te doen.

— Wordt het laat?

— Het is al laat, kindje, dus het kan nooit meer laat worden. Ga jij maar heerlijk slapen, ik breng je morgen wel thee op bed....

Waarom Templar via een keuken-deur naar binnen gaat terwijl Carol Marden een ruitje in moet slaan en Maryse de raad krijgt in de komende dagen goed op te passen.

Kolonel Nadir Kodsjar woonde in de Rue Mohazam op No. 43, zoals op het bierviltje uit Burton's broekzak stond aangegeven. En Hal Burton had er de vorige dag om vier uur moeten zijn om een kwestie van \$ 45.000 te regelen. Maar Hal Burton was die middag om vier uur niet in staat geweest te komen vanwege een scheur in zijn jas en daarom toog Templar er circa tien uren na de afgesproken tijd naar toe.

Het huis, dat de Chef van de Perzische Generale-Staf bewoonde, was een landelijke villa in Amerikaanse stijl opgetrokken, in een van de nieuwe buitenwijken van de stad, waar de notabelen van Teheran bijeenhokten, ten-einde zo veel mogelijk verschoond te blijven van het ezelen-gebalk, dat in de binnenstad tot vervelens toe weerklinkt.

Het was, zoals gezegd een landelijke villa, met naar schatting een twintigtal vertrekken. Het werd omringd door een enorme tuin, die op zijn beurt weer omringd werd door een ijzeren hek, waarin zich twee toegangen bevonden.

Templar bleef, nadat hij zich door een taxi op de hoek van de straat had laten afzetten, aan de overzijde van de straat staan om de omgeving in ogenschouw te nemen. Uit een raam op de eerste verdieping scheen licht naar buiten. Er hingen weliswaar overgordijnen voor het raam, doch deze waren niet helemaal gesloten. Ook in de hall achter de voordeur brandde licht. Verder waren alle vensters verduisterd.

Na zich er van overtuigd te hebben, dat de straat geheel verlaten was, stak hij deze over en klauterde over het lage hekje, aangezien hij niet het risico wilde lopen, dat het deurtje eventueel zou piepen of knarsen. Hij wist namelijk niet of olie schaars dan wel overvloedig te krijgen was in Perzië... Evenmin maakte hij gebruik van het tuinpad, dat met grint bestrooid was, doch bleef op het gras lopen, waardoor zijn voetstappen gedempt werden. Hij sloop in een wijde boog om de villa heen, totdat hij aan de achterzijde kwam. Daar bevond zich een deur, die wellicht toegang gaf tot de keuken.

Zonder de kiezelstenen al te veel te laten knerpen bereikte hij de deur en haalde een klein, nikkelen instrumentje uit zijn zak, waarvan hij het langwerpige deel in het slot stak. Gedurende enkele ogenblikken draaiden zijn vingers aan een klein knopje; toen klonk er een klik, die naar Templar's mening iets te hard was geweest. Hij wachtte dus enkele ogenblikken, en drukte toen de knop naar beneden en opende de deur.

Hij stond — zoals hij verwacht had — in de keuken van de villa. Een ruim, vierkant vertrek, dat er in het licht van de maan, dat door de glazen deur naar binnen viel, helder en ordentelijk uitzag.

Geruisloos opende hij de keukendeur en even later bevond hij zich in de ruime hall, waar een zestal deuren uitkwamen, alsmede de voordeur, waarlangs een normale bezoeker zich toegang tot de woning verschaft zou hebben.

Op de parterre-verdieping was alles stil. Geen enkel geluid drong tot hem door en voorzichtig zette hij zijn rechter voet op de eerste treden van de brede trap, die omhoogvoerde. Deze kraakte niet, de volgende evenmin en langzaam klom hij naar boven.

Hij kwam uit op een soort balcon, waarop weer een aantal deuren uitkwamen. Onder een van deze deuren scheen licht naar buiten en heel vaag hoorde hij het gemompel van stemmen.

Doch er was iets anders, dat Templar's hand naar zijn jaszak deed glijden. Hij nam er zijn klein, automatisch pistool uit en bleef enkele ogenblikken met het wapen in de hand staan.

Voor de deur, waaronder het licht naar buiten viel, stond een man. Hij had zijn oor tegen het paneel gedrukt en scheen aandachtig te luisteren, naar hetgeen er binnen verteld werd. Het was te donker in de gang, die slechts door een spaarbrandertje verlicht werd, om 's mans gezicht van deze plaats af te herkennen, doch hij kon gevoelig aannemen, dat de man in kwestie geen vriend van de heren in de kamer kon zijn en waarschijnlijk evenmin recht had zich in dit huis te bevinden als Templar.

Geruisloos schoof hij langs de muur in de richting van de deur, het wapen stevig in zijn hand geklemd. Zo hoopte hij de man te verrassen, doch zijn hoop was ijdel. Toen hij zich op ongeveer zes meter afstand bevond keek de man op. Hij schrok en wilde naar zijn zak grijpen, doch een snelle beweging van Templar's pistool weerhield hem hiervan. Toen trad de avonturier snel naderbij en bleef vlak voor de

man staan. Hij herkende hem. Want die morgen had de man koffie zitten drinken aan hetzelfde tafeltje in de hall van het Irania-Hotel, waar Templar de ochtendbladen had doorgegeken.

— Sir Neville Carlisle? vroeg de man. U ook al van de partij?

— Inderdaad, Mr. Marden, waar u komt kom ik ook.

— Zijn wij elkaar niet een verklaring schuldig?

— Ik zie niet in waarom, maar als u weten wilt waarom ik hier ben kunt u dat gerust vragen.

— En waarom bent u hier wel?

— Om dezelfde reden als u waarschijnlijk.

— Zoudt u dan dat pistool niet opbergen?

— Zoals u wilt.

Templar stak het wapen in zijn zak en zei:

— U schijnt toch interesse opgevat te hebben voor uw landgenoot, Mr. Burton.

— Kijkt u eens, Sir Neville, antwoordde de man, het gesprek dat binnen gevoerd wordt is te belangrijk om er een woord van te missen. Laten wij ons op een andere dag uitspreken maar nu liever luisteren.

— All right, Mr. Marden. Dan maar luisteren.

De beide mannen drukten hun oor tegen het paneel en volgden dusdanig het gesprek, dat binnenskamers gevoerd werd. Er werd in de Engelse taal gesproken.

— Ik had dit vermoeden trouwens reeds langere tijd, zei iemand.

— Waarom heb je ons dan niet eerder gewaarschuwd? vroeg een ander.

— Omdat ik niet zeker van mijn zaak was, zei de eerste spreker weer. Maar hier ligt het bewijs. Ik wist, dat hij gisterenavond van een onbekend persoon een document ontvangen had. Ik heb zelf gezien, dat hij het in ontvangst nam, op een hoek van de Boulevard Arhamadan. Hij stak het in zijn binnen zak en ging naar El Redicario, waar hij een afspraak had met jou, Morenski.

— Over El Redicario gesproken, zei Morenski, die Templar die avond ontmoet had onder de naam Kafulis. Vanavond zat ik weer in El Redicario, net of ik een afspraak met Burton had. Ik wist natuurlijk, dat Burton niet zou komen, omdat hij dood was, maar toch kreeg ik even de schrik te pakken. Er kwam een vent naast me zitten, die zich voorstelde als Sir Neville Carlisle. Hij kwam zogenaamd in de plaats van Burton, omdat deze volgens hem gewond in een ziekenhuis zou liggen. Ik schrok

me dood en was bang, dat Burton niet goed vermoord was. Toen ik de man naar de naam van het ziekenhuis vroeg antwoordde hij, dat hij het lijkenhuisje bedoelde. Kent een van jullie die snuiter?

— Neen, nooit van gehoord, antwoordde een derde man, die tot dusver nog niets gezegd had.

Carol Marden stootte Templar aan en trok een brede grijns.

— Er wordt over u geroddeld, fluisterde hij.

— Laat maar roddelen, fluisterde Templar terug. Dat is een bewijs, dat ze belang in je stellen.

— In elk geval moeten we te weten zien te komen wat die vent uitvoert. Ik vertrouw hem voor geen zier. Toen ik wegging zat hij aan de bar met dat grietje van Burton en Luitenant Istahan van de Contra-Spionnage Dienst. Die laatste kwam nog even kijken of ik er ook zat. Daaruit kunnen we gevoegelijk afleiden, dat Sir Carlisle met hun samenwerkt. Oppassen dus voor hem.

Templar stootte Marden aan en fluisterde:

— Blijf hier luisteren. Ik ga even naar beneden om een telefoontoestel op te scharrelen.

— Wie gaat u opbellen?

— Luitenant Istahan van de Contra-Spionnage Dienst, antwoordde Templar. Hun spel is teneinde.

Marden grijnsde en knikte instemmend, terwijl Templar geruisloos wegsloop en de trap afdaalde.

In de salon op de parterre verdieping vond hij een toestel. Hij nam de hoorn van de haak en draaide een nummer. Enkele ogenblikken later klonk de stem van een vrouw door de hoorn.

— Ben jij het, Didou?

— Ja, met wie?

— Sir Neville, antwoordde hij. Is Miko nog bij je?

— Ja, wil je hem spreken?

— Graag.

— Ogenblikje.

.....

— Hallo? Sir Neville?

— Luister goed, luitenant, ik heb het hele complot ontrafeld, zoals ik u trouwens vanavond reeds voorspeld heb. Ik weet wie voor Burton's dood verantwoordelijk is. Ik weet welke personen er achter de schermen werken en indien u zin hebt kunt u het hele ploegje samenzweerders arresteren.

— Waar bent u op dit ogenblik.

— In het huis van de samenzweerders.

— Waar is dat?

— Rue Amir Monazam No. 43.
— Het huis van...
— Precies, van Kolonel Nadir Kodsjar.
Morenski is ook hier aanwezig en nog iemand, die ik niet ken.

— Bent u er zeker van, Sir Neville?
— Ik heb te veel gehoord om me te kunnen vergissen. Ik sta reeds geruime tijd achter de deur van het vertrek waar ze zitten te confereren.

— All right, Sir Neville, ik zal onmiddellijk alarm slaan en naar u toe komen. Binnen een half uurtje kunnen we er zijn.

Templar hing op en begaf zich zo snel mogelijk weer naar boven, waar Marden nog steeds met zijn oor tegen de deur stond.

— Komt-ie? vroeg deze.

Templar knikte grinnikend.

— Zullen we naar binnen gaan? vroeg hij.

— Waarom?

— Omdat ik graag nog enkele ogenblikken met hen wilde spreken voordat de officiële instanties opdagen.

— Mij best. Vooruit dan maar.

Beide mannen trokken hun wapens en toen Templar knikte stormden ze gezamenlijk de kamer binnen.

Zoals ze verwacht hadden zaten er drie mannen om een ronde tafel. Er hing een dikke walm van sigarenrook in het vertrek en op de tafel stonden drie glazen en een paar flessen. Er tussen lag een langwerpig, wit papier.

— Zitten blijven en geen vin verroeren, beval Templar, zijn hoed iets naar achteren schuivend.

— Wat voor de donder, begon een klein, dik mannetje, dat een keurig wit uniform droeg, waarop vele tressen en distinctieven waren aangebracht.

— Hier valt niets te donderen, Kolonel Kodsjar, viel Templar hem in de rede. Het spijt me niettemin, dat ik mijn bezoek niet officieel heb kunnen aankondigen, doch tijdgebrek noodzaakte me een andere weg te volgen. Aha, Mr. Kafulis heb ik reeds ontmoet, laat ik u bij deze feestelijke gelegenheid maar Morenski noemen, niet? En wie is die andere heer?

Carol Marden stootte Templar aan en zei grinnikend:

— Dat is een zekere meneer Ray Conover, managing-director van de Bernheim Armament Works, die verondersteld wordt met ziekteverlof in Honolulu te zitten. Schijnbaar is hij

echter door de hoela-hoela meisjes verjaagd en heeft hij zijn toevlucht genomen tot de bende van Kolonel Kodsjar. Er gaat me niettemin een heel helder licht op. Ik vraag me af wie ik beter in de gaten had kunnen houden, Conover of Burton.

Templar had het document van de tafel opgepakt en bestudeerde aandachtig de inhoud er van. Toen hij het gelezen had zei hij tegen Carol Marden:

— Mag ik even weten in welke verhouding u staat tot Mr. Conover?

— Ik ben door de president-directeur van de Bernheim Armament Works belast met het onderzoek naar de waarheid der geruchten, die omtrent Burton binnenkwamen. Hij zou zich aan onregelmatigheden hebben schuldig gemaakt. Ik ben particulier detective.

— Wilt u dan weten welke rol Hal Burton speelde? vroeg Templar.

— Nou?

— Luister, ik heb hier een schrijven in mijn hand van de Amerikaanse Legatie in Teheran. De inhoud luidt:

„Heden ontvingen wij telegrafisch ant-
„woord op het code-telegram, dat u gisteren
„naar Washington zond. Wij hebben het di-
„rect ontcijferd en de inhoud van het ant-
„woord luidt als volgt:

**Mr. Hal Burton - p/a Amerikaanse Legatie -
Teheran**

**Wij ontvingen uw telegram en conclude-
ren hieruit, dat u er in geslaagd bent uw
missie ten uitvoer te leggen. Stop Conover
werd reeds geruime tijd door ons verdacht
stop Morenski geniet diplomatieke on-
schendbaarheid stop Kodsjar schuldig aan
hoogverraad stop adviseren in gezelschap
van onze militaire attache bezoek te brengen
aan majoor Arlmad van Contra-Spionage
Dienst en kaarten op tafel te leggen stop
verlangen omgaand rapport aangaande
arrestatie en reactie Perzische autoriteiten
stop wapenleveranties zullen voorlopig wor-
den gestopt tot orde en rust in land zijn her-
steld stop kolonel Beckley - O.S.S.**

— Dus Burton was... , begon Marden, doch Templar onderbrak zijn conclusie.

— Ja, Hal Burton was niemand anders dan een agent van de Amerikaanse Geheime Dienst, die bij de Bernheim Armament Works tewerk gesteld was. Het blijkt wel, dat zelfs de President-Directeur van de onderneming hiervan niet op de hoogte was.

— Maar ik wist het, zei Ray Conover verbitterd.

— Dan begrijp ik niet, dat u niet voorzichtig geweest bent. Uiteindelijk blijkt wel, dat niet Hal Burton maar u de persoon was, die onderhandelingen voerde met de rebellen voor geheime wapenleveranties. Daarom moest u zogenaamd ziekenverlof hebben om naar Honolulu te gaan.

— Is Conover dus een saboteur? riep Kolonel Kodsjar uit.

Templar grinnikte.

—Houdt u zich niet van de domme, Kolonel. Ik begrijp wel, dat u wilt proberen de situatie en uw hachie te redden, doch dat was misschien alleen mogelijk geweest wanneer wij niet reeds een tijdje achter de deur hadden staan luisteren naar hetgeen hier besproken werd. Kolonel Kodsjar, u bent hoogstwaarschijnlijk de man achter de schermen, de persoon, die dit hele complot ontworpen heeft. Conover was de man, die voor de wapens moest zorgen, Morenski, de secretaris van de Russische Legatie, de man, die de dollars moest fourneren en de opstand organiseren. En Hal Burton was degeen, die u allen door had, die het hele complot tot in het kleinste detail had ontrafeld en vriendschap had gesloten met Morenski.

Toen klonk buiten in de straat het geronk van motoren. Remmen werden aangezet en getrappel van laarzen dreunde op het trottoir. Er werd gebeld, een ruit werd ingeslagen....

Kolonel Kodsjar werd lijkkbleek, evenals Morenski en Conover trouwens, doch de kolonel was de meest kwestbare figuur in dit drama.

De deur van de kamer vloog open en Majoor Arlmad en Luitenant Istahan stormden naar binnen, gevolgd door een aantal tot de tanden gewapende soldaten.

— Dus toch, was het eerste, wat de majoor zei, toen hij Kodsjar lijkkbleek zag zitten. Handboeien klikten en toen namen de majoor en de luitenant plaats om zich door Templar en Marden te laten inlichten.

Templar toonde Arlmad de brief van de Amerikaanse Legatie. De officier las hem en stak hem in zijn zak.

Hij zat zwijsend naar de kolonel te staren en schudde het hoofd.

In korte bewoordingen gaf Templar een relaas van zijn aandeel in deze affaire, terwijl de majoor nauwkeurig aantekeningen maakte. Op een gegeven moment nam evenwel Morenski het woord.

— Mag ik u er even aan herinneren, majoor, zei hij, dat in mijn linker binnenzak een portefeuille zit met een diplomatiek paspoort er in.

Arlmad grijnsde wrang en knikte, terwijl hij de Rus vernietigend aankeek.

— Zeker, zei hij, ik weet, dat u diplomatieke onschendbaarheid geniet. Veel zullen wij tegen u niet kunnen doen, behalve een protestnota naar Moskou sturen en eisen, dat u binnen acht en veertig uur teruggeroepen zult worden. Maar dat is voor mij voldoende. Uw lijk interesseert me het minste. Wie van deze drie heren is feitelijk verantwoordelijk voor de moord op Burton?

Het bleef doodstil in de kamer. Geen van de drie gearresteerden gaf antwoord. Ze keken strak voor zich uit.

— Dan zullen wij Kolonel Kodsjar er van beschuldigen, aangezien wij over hem alle macht hebben.

— Dat is niet waar, riep de stafofficier wanhopig uit, terwijl het zweet van zijn hoofd gutste. Ik heb geen opdracht daartoe gegeven.

— Wie dan wel, kolonel....?

Majoor Arlmad stond op uit zijn fauteuil en liep op de kolonel toe.

— Geef acht, commandeerde hij zijn superieur.

Langzaam rees de kolonel overeind, zijn geboeide handen voor zich op de buik.

Met een paar snelle bewegingen rukte Majoor Arlmad de tressen en onderscheidingen van het witte uniform af en wierp ze op de grond terwijl hij er met beide voeten op trapte.

— Dat is het lot van een officier, die hoogverraad pleegt, vervolgde de majoor. Degradatie tot het laagste....

Hij ging weer zitten en beduidde de ex-kolonel hetzelfde te doen.

— Meneer Kodsjar, vervolgde de majoor en tranen biggelden de gedegradeerde officier over de bleke wangen, hebt u Hal Burton laten vermoorden?

— Neen.... neen.... neen, snikte de man. Conover liet dit doen.

— Dat is een leugen, gilte Conover. Ik heb er part nog deel aan. Ik heb alleen gezegd, dat we Burton beter uit de weg konden ruimen, maar Kodsjar heeft er voor gezorgd dat het gebeurde. Hij liet het door een van zijn korvuiten doen. Was ik maar nooit met die bende in zee gegaan....

— Dat had u eerder moeten bedenken, Mr. Conover. Nu is het te laat, zei de Majoor.

Hij wendde zich tot Templar en zei:

— Sir Neville, Luitenant Istahan heeft mij reeds verteld welk aandeel u in deze affaire gehad hebt. Ongetwijfeld, zal u door de Sjah van Perzië hiervoor worden onderscheiden en beloond. Doch ik wil in de eerste plaats degenen zijn, die u namens het hele Perzische volk en het leger mijn dank betuigt voor hetgeen gij voor ons gedaan hebt. Wij zouden u kunnen vereren als een vrijheidsheld en een standbeeld, voor u op te richten, zou nimmer groot genoeg kunnen zijn.

— Ik deed dit slechts, omdat ik me verveelde, Majoor Arlmad, antwoordde hij. En het avontuur zit me nu eenmaal in mijn bloed. Ik kan practisch in geen enkele stad komen of ik beleeft er iets.

— Dan bent u een zeer gelukkig mens, Sir Neville, vond Majoor Arlmad. Er moesten in de wereld meer mensen zijn zoals u. Zij zouden het enige wapen zijn, dat de volkeren er van zou kunnen weerhouden een nieuwe oorlog te ontketenen. Maar... ach, laat ik mij liever niet overgeven aan het filosoferen. Dat ligt niet op mijn terrein. Mijn beroep geldt de harde werkelijkheid....

Even later werden de drie arrestanten weggevoerd en naar de militaire gevangenis van Teheran overgebracht, ook Morenski, ondanks zijn hevige protesten.

Templar gaf er de voorkeur aan te voet naar zijn hotel terug te keren en Carol Marden hield hem op zijn weg gezelschap.

— Hoe kwam u er eigenlijk toe om naar het huis van Kodsjar te gaan? vroeg Templar verbaasd.

— Ik logeer in het Irania-Hotel, zoals u zult weten, zei hij. Toen ik daar vanmiddag aankwam zag ik Conover juist de bar binnengaan. Hij wist niet, dat ik door de President-Directeur van zijn concern hierheen was gestuurd en waande zich volkomen veilig. Ik liet mij derhalve niet zien, doch hield hem scherp in het oog, aangezien hij verondersteld werd in Honolulu te zijn met ziekteverlof. Tegen één uur vannacht verliet hij het hotel en begaf hij zich naar de Rue Amir Monazam. Toen hij binnen was verschaftte ik mij eveneens toegang, door aan de zijkant een kelderruitje in te slaan. Ik stelde me in de gang op de eerste verdieping op en een half uur later verscheen Morenski. Ik trok me in een kast terug en wachtte tot hij

naar binnen was, waarna ik achter de deur het gesprek volgde.

Templar lachte en stak een sigaret op.

— Het kan toch maar vreemd lopen in de wereld, zei hij. Vanmorgen nog koesterde ik enigszins argwaan tegen u en thans blijkt u aan mijn zijde te staan.

— Het zal me benieuwen of de Sjah u werkelijk zal ontvangen, zei Marden.

— O, daarvan ben ik overtuigd. Man, je weet nog niet half wat wij voor dit land gedaan hebben. Als wij er niet geweest waren, was de Sjah er ook niet lang meer geweest.

Verder werd er niet veel meer gesproken en na een half uurtje, toen het in het Oosten reeds begon te dagen, gingen zij door de glazen draaideuren het Irania-Hotel binnen. In de hall dronken zij nog een kop Turkse koffie, rookten een laatste sigaret en zochten toen elk hun kamer op om rust te zoeken tussen de frisse lakens....

- o -

— En? was Maryse's eerste vraag toen ze de volgende morgen reeds vroeg wakker werd en ontdekte, dat haar vriend toch nog thuis was gekomen.

Templar lag evenwel stevig te slapen en niet voordat ze hem enkele malen door elkaar had geschud werd hij wakker.

— Nu, en? Nieuws? vroeg ze.

— Ja, gorgelde hij slaperig.

— Wat dan?

— Dat een vrouw een hekel heeft aan slapende mannen, antwoordde hij met de ogen nog gesloten.

— Ik bedoel of je iets bereikt hebt door de hele nacht op stap te gaan.

— Ja, alles zit in het schuurtje.

Hij trok de dekens over zijn hoofd, doch Maryse was klaar wakker en haar nieuwsgierigheid was opgewekt.

— Wie zitten er in het schuurtje? vroeg ze.

— Kolonel Kodsjar.... Mr. Conover.... Kameraad Morenski.... en Hal Burton is dood.... en als je goed oppast mag je dezer dagen met me naar het paleis van de Sjah om in audiëntie te worden ontvangen. Dan kun je

zien hoe een Perzische koning een Engelsman
een medaille op de borst prikt.

— Bedoel je....

— Dat ik slapen wil, ja. Wel te rusten.

Templar wierp zich op zijn andere zij en was

reeds ingeslapen toen Maryse hem een kusje
op zijn wang gaf en uit bed glipte om in de
badkamer te verdwijnen.

Ze was trots op haar vriend en ze had er alle
redenen voor....

EINDE.

Over 14 dagen verschijnt: no. 52

DE RAMP VAN DE „INDOR”

UITSLAG *van onze*

Kosteloze verloting

van nummer 43

*

De trekking bracht aan de volgende nummers geluk:

- 4743 - 1e prijs f 10.-
H. Anrochte, Baarsjesweg 184, Amsterdam
3894 - 2e prijs jaar abmt. John Templar
René Dillen, Zandstraat 5^D, St. Kathelijne-Waver
638 - 3e prijs jaar abmt Spionage
K. Heyt, Paradijsweg 139, Almelo
4957 - 4e prijs jaar abmt. Gentlemen-Magazine
J. C. Darphorn, Mil. San. A1, Amersfoort
1293 - 5e prijs halfj. abmt John Templar
J. Rumping, Alkmaarseweg 22, Castricum
4012 - 6e prijs halfj. abmt. Spionage
Duerinckx. v. Aerdstraat 56, Antwerpen
4815 - 7e prijs halfj. abmt. Gentlemen-Magazine
J. Grobben, Pleinweg 14^B, Rotterdam

*

Indien Uw naam niet hierbij staat, koopt dan het volgende nummer, waaraan wederom een attractieve verloting is verbonden en beproef wederom Uw kans!

*

UITGEVERSBEDRIJF - 'S-GRAVENHAGE
SPUISTRAAT 9 - Tel. 114096 - Giro 532216

Voor België: DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN
KORTEMARKSTRAAT 18 - Telefoon 95895 - P.C. 403672